

Biuletyn Rzeczników Konsumentów

Nr 3 2020 r.

Spis treści

1. Koleżanki i koledzy	
2. Uprawnienia rzecznika konsumentów w sytuacji, gdy przedsiębiorca jest wykreślony z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej	4
3. Wybrane orzecznictwo Sądów Administracyjnych	6
4. Wybrane orzecznictwo sądów powszechnych	12
5. Wybrana działalność Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	39
6. Wybrana działalność Inspekcji Handlowej	44
7. Z działalności Urzędu Komunikacji Elektronicznej	53
8. Z działalności Rady Reklamy	55
9. Informacje	67

STOWARZYSZENIE RZECZNIKÓW KONSUMENTÓW

ul. Piłsudskiego 28A, 33-100 Tarnów
tel. +48 726020010, fax. +48 14 6216133
e-mail: rzecznicy@konsumentow.eu
www.rzecznicy.konsumentow.eu

**Stowarzyszenie
Rzeczników
Konsumentów**

ZESPÓŁ WYDAJĄCY BIULETYN:

Kinga Czarnota – redaktor naczelny
Elżbieta Sługocka-Krupa
Marek Radwański
Krzysztof Majcher
Krzysztof Podgórski

Dr. hab. (prof. KUL) Marcin Trzebiatowski – redakcja naukowa

Biuletyn Rzeczników Konsumentów został wpisany do rejestru dzienników i czasopism Sądu Okręgowego w Tarnowie pod nr: 200 (post. S.O. w Tarnowie I Wydz. Cywilny z dnia 24 sierpnia 2011.r., sygn. Ns Rej Pro 10/11).

ISSN 2544-574X

Koleżanki i Koledzy Rzecznicy!

Drodzy Czytelnicy!

Oddajemy do Waszych rąk trzeci numer tegorocznego Biuletynu Rzeczników Konsumentów, który redagowany jest dzięki niezłomnej pasji osób zaangażowanych w sprawy konsumenckie. Cieszymy się, że nasze Biuletyny dotychczas spotykały się z Waszym ciepłym przyjęciem i stały się niejednokrotnie przydatnym narzędziem w pracy. Życzymy interesującej lektury.

Dziękujemy Wszystkim, którzy przyczynili się do wzbogacenia treści tego numeru poprzez nadesłane informacje, artykuły i orzeczenia sądowe.

Jednocześnie jak zawsze gorąco zachęcamy do przesyłania publikacji, interesujących orzeczeń sądowych oraz sygnalizowania ciekawych problemów, które warto omówienia na łamach naszego wydawnictwa.

Zespół Redakcyjny

Upewnieniu rzecznika konsumentów w sytuacji, gdy przedsiębiorca jest wykreślony z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej

Pośród upewnieniu rzecznika konsumentów poczesne miejsce zajmuje występowanie do przedsiębiorców w sprawach ochrony praw i interesów konsumentów, zgodnie z przepisem art. 42 ust. 1 pkt 3) ustawy dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r., poz 369 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią przepisu art. 4 pkt 1) ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy - rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r., poz. 1292 z późn. zm.).

Według treści przepisu art. 4 Prawa przedsiębiorców, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą (ust. 1); przedsiębiorcami są także wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (ust. 2). Rzecznicy konsumentów mają bardzo często do czynienia z takim rodzajem przedsiębiorcy, tj. przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną. Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2019 r., poz. 1291 z późn. zm.) reguluje kwestie związane z wpisem i wykreśleniem jednoosobowego przedsiębiorcy z CEiDG. Przedsiębiorca może w każdym momencie złożyć wniosek o wpis jak i o wykreślenie go z CEiDG. Zgodnie z art. 6 ust. 2 tej ustawy wpis do CEiDG jest dokonywany na wniosek, chyba że przepis szczególny przewiduje wpis z urzędu. Wpisem do CEiDG jest również wykreślenie przedsiębiorcy albo zmiana wpisu. Moment wpisu do CEiDG reguluje przepis art. 6 ust. 1 zd. 2, zgodnie z którym wpis do CEiDG jest dokonany z chwilą zamieszczenia danych w CEiDG, nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu wpływu do CEiDG wniosku o wpis. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i nauki wpis do CEiDG ma tylko charakter deklaratoryjny. Nie ma znaczenia konstytutywnego. Np. SA. w Gdańsku w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r. (sygn.. akt: III AUa 335/15, opubl. LEX nr 1781902) stwierdził, że „wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie można go utożsamiać z podjęciem takiej działalności.” Także i wykreślenie jednoosobowego przedsiębiorcy z ww. ewidencji ma charakter deklaratoryjny. Można jednak stwierdzić, że od momentu dokonania wpisu do wykreślenia przedsiębiorcy z CEiDG istnieje

domniemanie faktyczne, że dana osoba wykonuje działalność gospodarczą, czyli że jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 Prawa przedsiębiorców.

Innymi słowy, jeśli dana osoba jest wpisana do CEiDG i nie została z niej wykreślona, to rzecznik konsumentów ma prawa występować do niej w trybie art. 42 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Pewien problem pojawi się w razie wykreślenia przedsiębiorcy z CEiDG. Jeżeli przedsiębiorca wykreśli się z ewidencji bądź zostanie wykreślony z urzędu, to stwarza to domniemanie, że nie jest już przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców. A dla rzecznika przedsiębiorca to przedsiębiorca w rozumieniu tej ustawy, a nie np. KC.

Będzie to mieć znaczenie tylko co do wystąpienia rzecznika w trybie art. 42 ust. 1 pkt 3. Rzecznik ma kompetencję występować do „przedsiębiorcy”. Rzecznikowi w razie wykreślenia osoby z CEiDG trudno byłoby udowodnić, że taki faktycznie nadal działalność prowadzi (chyba, że jakieś dowody rzecznik posiada – np. skargi innych konsumentów), z których wynika, że taki podmiot prowadzi działalność już po dacie wykreślenia, a stąd jest nadal przedsiębiorcą z ww. art. 4 w zw. z art. 3 Prawa przedsiębiorców, bo wpis i jego wykreślenie mają charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny. Czyli, należy przyjmować, z ostrożności, że gdy przedsiębiorca jest wykreślony z ewidencji, to rzecznik nie powinien do niego występować, nawet jeśli sprawa jest konsumencka, bo przy zawarciu umowy występował i konsument i przedsiębiorca.

Gdyby zaś zaszła sytuacja, że przedsiębiorca (niezależnie czy jednoosobowy czy działający na podstawie wpisu do KRS) jedynie zawiesił wykonywania działalności gospodarczej, na co zezwala art. 22 Prawa przedsiębiorców, to rzecznik może nadal do takiego podmiotu występować. Jest tak, ponieważ zgodnie z art. 25 ust. 2 pkt 5) przedsiębiorca taki wykonuje wszelkie obowiązki nakazane przepisami prawa. Czyli ma obowiązek odpowiedzieć na wystąpienie rzecznika.

Należy teraz zastanowić się, jak ma się wykreślenie przedsiębiorcy jednoosobowego do postępowań sądowych. Konkretnie w sytuacji, gdy przedsiębiorca wykreślił się po wytoczeniu przez rzecznika powództwa, względnie po wstąpieniu do postępowania przez rzecznika.

Sąd ma obowiązek badać legitymację procesową na moment wyrokowania, a nie wniesienia pozwu.

Jednak nasza legitymacja procesowa dotyczy spraw konsumenckich. Art. 42 ust 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi: „Rzecznik konsumentów może w szczególności wytaczać powództwa na rzecz konsumentów oraz wstępować, za ich zgodą, do toczącego się postępowania w sprawach o ochronę interesów konsumentów.” Tak więc charakter sprawy ulega spetryfikowaniu najczęściej w chwili zawarcia umowy. To wtedy ustalają się role stron umowy – przedsiębiorcy i konsumenta. Późniejsze zmiany zachodzące po stronie przedsiębiorcy nie mają już znaczenia. Czyli sąd powinien badać tylko, czy sprawa miała w chwili zawarcia umowy charakter konsumencki i jeśli tak było,

to nie powinno mieć znaczenia, że przedsiębiorca na dzień wyrokowania formalnie status przedsiębiorcy utracił. Tak więc w takich sprawach udział rzecznika ma podstawę prawną.

Uważałem i nadal uważam, że w sytuacji, gdy przedsiębiorca jest wykreślony z ewidencji, to rzecznik nie powinien, w mojej opinii, ani wytaczać powództwa, ani też wstępować do takiego postępowania. „(...) w takiej sytuacji rzecznik konsumentów powinien zachować szczególną wstrzeźliwość w podejmowaniu jakichkolwiek czynności procesowych. Jest tak, ponieważ w takim sporze może nie występować rażąca dysproporcja siły kontraktowej pomiędzy stronami. Ewentualny zaś udział rzecznika konsumentów w tego rodzaju sporze może spowodować zachwianie zasady równości stron w procesie - na korzyść konsumenta. Nie jest to sytuacja pożądana. Można nawet zaryzykować twierdzenie,

że w sytuacji takiej rzecznik nie ma uprawnienia do wytoczenia powództwa lub wstąpienia do toczącego się postępowania, obecnie nie ma już bowiem podmiotu będącego przedsiębiorcą. Gdy zaś roszczenie stało się wymagalne, gdy umowę zawarto po utracie przez przedsiębiorcę jego statusu przedsiębiorcy, to tym bardziej rzecznik nie powinien podejmować czynności procesowych, z analogicznych przyczyn.”¹ Jeśli zaś przedsiębiorca jest jedynie zawieszony w CEiDG, to można rozważać aktywną działalność procesową rzecznika, w szczególności zaś ją podejmować, jeśli chodzi o przedsiębiorcę stosującego nieuczciwe praktyki rynkowe.

Marek Radwański
radca prawny
Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Poznaniu

Wybrane orzecznictwo Sądów Administracyjnych

I OSK 2617/19

**Postanowienie
Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 12 listopada 2019 r.**

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Małgorzata Borowiec.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia NSA Małgorzata Borowiec po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2019 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej

¹ M. Radwański (w:) (red.) A. Stawicki i E. Stawicki, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, Komentarz, wyd. II, LEX, komentarz do art. 42, p. 2.

skargi kasacyjnej J.L. od postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 28 czerwca 2019 r. sygn. akt III SAB/Łd 18/19 o odrzuceniu skargi J.L. na bezczynność Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...] w przedmiocie nieprzekazania odwołania postanawia oddalić skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 21 stycznia 2019 r. J.L. zwrócił się do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...] z wnioskiem o sporządzenie i złożenie wniosku o ukaranie osoby podającej się za rzekomego członka zarządu instytucji finansowej, który nękał wnioskodawcę, zmuszając go do spłaty nieistniejącego zobowiązania finansowego, tj. o czyn z art. 286 § 1 Kodeksu karnego.

Powiatowy Rzecznik Konsumentów w [...] pismem z dnia 5 lutego 2019 r. nr [...] odmówił wszczęcia postępowania na skutek w/w wniosku, wskazując, że opisany czyn może być ścigany w trybie prywatnoskargowym.

Pismem z dnia 27 lutego 2019 r. J.L. złożył odwołanie od "decyzji" z dnia 5 lutego 2019 r., zarzucając jej naruszenie art. 107 § 1 pkt 6 i 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm., dalej w skrócie "K.p.a.") oraz brak zawarcia obligatoryjnego elementu pouczenia o środkach odwoławczych.

W odpowiedzi na powyższe pismo Powiatowy Rzecznik Konsumentów w [...] wyjaśnił wnioskodawcy, że nie prowadzi on postępowań administracyjnych kończących się wydaniem decyzji i w tej sprawie nie mają zastosowania przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Pismem z dnia 16 maja 2019 r. J.L. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi skargę na bezczynność Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...] w związku z nieprzekazaniem odwołania strony od pisma z dnia 5 lutego 2019 r. nr [...].

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 28 czerwca 2019 r. sygn. akt III SAB/Łd 18/19 odrzucił skargę, z uwagi na brak kognicji sądów administracyjnych w tej sprawie.

W uzasadnieniu postanowienia podał, że zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2188) w zw. z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm., dalej w skrócie "P.p.s.a."), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W świetle art. 3 § 2 pkt 8 i 9 P.p.s.a., kontrola ta obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a oraz w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw. W tym zakresie przedmiotem sądowej kontroli nie jest określony akt lub czynność organu administracji,

lecz ich brak, w sytuacji, gdy organ miał obowiązek podjąć działanie w danej formie i w określonym przez prawo terminie. Instytucja skargi na bezczynność organu ma na celu ochronę praw strony przez doprowadzenie do wydania w sprawie rozstrzygnięcia lub podjęcia innej czynności dotyczącej uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Powyższe oznacza, że nie każda działalność organu podlega kontroli sądów administracyjnych. W przypadku stwierdzenia, że skarga nie mieści się we właściwości rzeczowej sądu administracyjnego, skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu, a stosowne postanowienie może zapaść na posiedzeniu niejawnym (art. 58 § 1 pkt 6 i § 3 P.p.s.a.).

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę na przepisy prawne regulujące zadania i kompetencje powiatowego rzecznika konsumentów. Wskazał, że z uregulowań zawartych w dziale V rozdział 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j.: Dz. U. z 2015 r., poz. 184, ze zm., dalej w skrócie "u.o.k.k.") wynika specyficzna formuła funkcjonowania tego podmiotu. Zgodnie z art. 39 ust. 1 u.o.k.k., zadania samorządu powiatowego w zakresie ochrony praw konsumentów wykonuje powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów. W świetle art. 42 ust. 1 u.o.k.k., do zadań rzecznika konsumentów należy: 1) zapewnienie bezpłatnego poradnictwa konsumenckiego i informacji prawnej w zakresie ochrony interesów konsumentów; 2) składanie wniosków w sprawie stanowienia i zmiany przepisów prawa miejscowego w zakresie ochrony interesów konsumentów; 3) występowanie do przedsiębiorców w sprawach ochrony praw i interesów konsumentów; 4) współdziałanie z właściwymi miejscowo delegaturami Urzędu, organami Inspekcji Handlowej oraz organizacjami konsumenckimi; 5) wykonywanie innych zadań określonych w ustawie lub w przepisach odrębnych. Rzecznik konsumentów może również m.in. wytaczać powództwa na rzecz konsumentów oraz wstępować, za ich zgodą, do toczącego się postępowania w sprawach o ochronę interesów konsumentów (art. 42 ust. 2 u.o.k.k.). Stosownie do treści art. 43 ust. 3 u.o.k.k., rzecznik konsumentów jest obowiązany przekazywać na bieżąco delegaturom Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wnioski i sygnalizować problemy dotyczące ochrony konsumentów, które wymagają podjęcia działań przez organy administracji rządowej. Zgodnie z art. 40 ust. 1 i 2 u.o.k.k., z rzecznikiem konsumentów stosunek pracy nawiązuje starosta lub w miastach na prawach powiatu prezydent miasta, a rzecznik jest bezpośrednio podporządkowany staroście (prezydentowi miasta). Jak wynika z art. 40 ust. 3 i 4 u.o.k.k., rzecznika konsumentów wyodrębnia się organizacyjnie w strukturze starostwa powiatowego (urzędu miasta), a w powiatach powyżej 100 tys. mieszkańców i w miastach na prawach powiatu rzecznik konsumentów może wykonywać swoje zadania przy pomocy wyodrębnionego biura, zaś w pozostałym zakresie dotyczącym statusu prawnego rzecznika konsumentów – stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, z powyższych przepisów wynika, że powiatowy rzecznik konsumentów nie jest organem administracji publicznej, ani organem powiatu, lecz pracownikiem samorządowym. Działalność rzecznika konsumentów ma przyczynić się do zapewnienia ochrony konsumentom, w szczególności przez zapewnienie im możliwości uzyskania pomocy prawnej w dochodzeniu przez nich swoich praw (patrz: M. Sieradzka [w:] Kohutek K., Sieradzka M. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. LEX 2014, nr 288237, Komentarz do art. 39).

Sąd pierwszej instancji w pełni podzielił stanowisko wyrażone w postanowieniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia: 18 lutego 2014 r., sygn. akt IV SA/Po 154/14, 8 lipca 2014 r., sygn. akt IV SA/Po 564/14 oraz 30 grudnia 2016 r., sygn. akt II SA/Po 809/16, iż ani przywołane

przepisy, ani pozostałe unormowania u.o.k.k. nie przyznają powiatowemu rzecznikowi konsumentów uprawnień do wydania jednostronnych, władczych aktów administracyjnych. Z tych względów pismom rzecznika konsumentów kierowanych do osoby, która domaga się jego interwencji, nie można przypisać cech aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 1-4 P.p.s.a.

Stwierdził, że pismo z dnia 5 lutego 2019 r. nr [...] nie dotyczy uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a., a w/w przepisy nie przewidują możliwości władczego działania rzecznika. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie precyzuje żadnej procedury stosowanej przez rzecznika, a niewątpliwie nie jest ona regulowana przez przepisy K.p.a., do którego powołana ustawa nie odnosi się, zaś rzecznik nie załatwia spraw administracyjnych, czy skarg i wniosków w rozumieniu przepisów tego Kodeksu (por. M. Radwański [w:] Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz pod red. A. Stawickiego i E. Stawickiego, LEX 2011 nr 93524. Komentarz do art. 42). Skoro zatem w przedmiotowej sprawie nie toczyło się postępowanie administracyjne, bowiem pismom Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...], kierowanych do J.L., nie można przypisać cech aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 1-4 P.p.s.a., a do postępowania przed rzecznikiem nie mają także zastosowania przepisy K.p.a., to w konsekwencji uznać należy, że jeśli określony akt lub czynność pozostaje poza zakresem właściwości sądów administracyjnych, to sądy administracyjne nie mają również kompetencji do rozpoznawania skarg na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w takim zakresie - art. 3 § 2 pkt 8 i 9 P.p.s.a. (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 kwietnia 2006 r., sygn. akt I OSK 358/05).

W świetle powyższego wskazał, że skarga J.L. na beczynność Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...] w przedmiocie nieprzekazania odwołania od nieudzielenia pomocy prawnej w zakresie sporządzenia wniosku o ukaranie jest niedopuszczalna, gdyż nie podlega kognicji sądów administracyjnych i z tego powodu podlega odrzuceniu.

Z tych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi, na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 i § 3 P.p.s.a., orzekł, jak w postanowieniu.

Skargę kasacyjną od powyższego postanowienia do Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł J.L., reprezentowany przez radcę prawnego, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a. (błędnie wskazano art. 3 § 1 pkt 4 P.p.s.a.), poprzez nierozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy.

Wskazując na powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej przytoczył argumentację mającą wykazać zasadność podniesionego w niej zarzutu. Podał, że art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a. nie ogranicza kognicji sądów administracyjnych tylko do obowiązków wynikających z Kodeksu postępowania administracyjnego. W niniejszej sprawie obowiązek stosownego działania Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...] wynikał z art. 304 § 2 Kodeksu postępowania karnego.

Powiatowy Rzecznik Konsumentów w [...] w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie, wskazując, iż zaskarżone postanowienie odpowiada prawu.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 3 § 1 P.p.s.a., sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Zakres tej kontroli sprecyzowany został w art. 3 § 2 P.p.s.a., zgodnie z którym kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na:

- 1) decyzje administracyjne;
- 2) postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty;
- 3) postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie, z wyłączeniem postanowień wierzyciela o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu oraz postanowień, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu;
- 4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, z wyłączeniem aktów lub czynności podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996, 1579 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 935), postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, 648, 768 i 935), postępowań, o których mowa w dziale V w rozdziale 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947, ze zm.), oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw;
- 4a) pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach, opinie zabezpieczające i odmowy wydania opinii zabezpieczających;
- 5) akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej;
- 6) akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej;
- 7) akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego;
- 8) beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a;
- 9) beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego

w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw.

Ponadto sądy administracyjne orzekają także w sprawach sprzeciwów od decyzji wydanych na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (art. 3 § 2a P.p.s.a.) oraz w sprawach, w których przepisy ustaw szczególnych przewidują sądową kontrolę, i stosują środki określone w tych przepisach (art. 3 § 3 P.p.s.a.).

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż w niniejszej sprawie zaskarżona bezczynność Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...] w przedmiocie odwołania J.L. od pisma z dnia 5 lutego 2019 r. nr [...], nie podlega kognicji sądów administracyjnych.

Podkreślenia wymaga, iż zaskarżenie bezczynności organu administracji publicznej jest dopuszczalne tylko w takim zakresie, w jakim dopuszczalne jest na mocy powyższych przepisów zaskarżenie decyzji, postanowień oraz innych aktów i czynności. W ocenie autora skargi kasacyjnej, działanie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w [...] w tej sprawie powinno przybrać formę aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi prawidłowo uznał, że w/w uregulowania prawne dotyczące zadań i kompetencji powiatowego rzecznika konsumentów nie przyznają mu uprawnień do wydawania jednostronnych oraz władczych aktów administracyjnych. Nie jest on zatem organem administracji publicznej. Wbrew twierdzeniu autora skargi kasacyjnej, kwestionowane przez J.L. pismo z dnia 5 lutego 2019 r. nr [...] nie dotyczy uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a., a niniejsza sprawa nie jest sprawą administracyjną. Wyżej wymienione pismo nie ma cech rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej ani w znaczeniu procesowym, ani materialnym. Pod pojęciem "sprawa administracyjna" powszechnie rozumie się sprawę powstałą wskutek żądania udzielenia jednostce uprawnienia albo wszczęcia z urzędu postępowania bezpośrednio w celu ograniczenia, cofnięcia uprawnienia administracyjnego lub nałożenia, zwolnienia, ograniczenia lub rozszerzenia obowiązku administracyjnego. Wskazać należy, iż rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej jest działanie organu administracji publicznej podejmowane bezpośrednio w celu wywołania skutku prawnego i wywołujące ten skutek przez bezpośrednie władcze ukształtowanie sytuacji prawnej jednostki. Dla problematyki właściwości sądu administracyjnego w omawianym wyżej zakresie najistotniejsze znaczenie posiada pojęcie administracji publicznej w znaczeniu materialnym, a więc działalność administracji publicznej, której przedmiotem są sprawy administracyjne. Cechą wspólną form działania organu administracji publicznej wymienionych w art. 3 § 2 pkt 1-4 P.p.s.a. jest to, iż mieszczą się one w zakresie działalności administracji publicznej. Do kontroli decyzji, postanowień oraz innych aktów lub czynności o takim charakterze uprawnione są bowiem wyłącznie sądy administracyjne. Takie formy działania organu podejmowane w sprawie indywidualnej, są skierowane do oznaczonego podmiotu, dotyczą jego uprawnienia lub obowiązku, które są określone w przepisie prawa powszechnie obowiązującego. Przy czym, co istotne, kryterium wyznaczającym zakres dopuszczalności skargi na takie rozstrzygnięcie jest kryterium "z zakresu administracji publicznej". Powyższe przesłanki w rozpoznawanej sprawie nie występują.

Z powyższych względów Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionej podstawy i w oparciu o art. 184 w związku z art. 182 § 1 i 3 P.p.s.a. podlega oddaleniu.

Źródło: www.orzeczenia.nsa.gov.pl

Wybrane orzecznictwo sądów powszechnych

1. Sygn. akt VI GC 1479/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Supińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 08 lipca 2020 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda M. K. kwotę 16 829,05 złotych (*szesnaście tysięcy osiemset dwadzieścia dziewięć złotych pięć groszy*) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 1 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda M. K. kwotę 5 576,45 złotych (*pięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt sześć złotych czterdzieści pięć groszy*) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 marca 2018 roku powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 16 829,05 złotych wraz z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 31 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że łączyła go z pozwanym ustna umowa o dzieło, której przedmiotem było wykonanie montażu kotła na pellet z materiałem instalacyjnym. Rozpoczęcie wykonania usługi miało nastąpić w dniu 15 kwietnia 2017 roku. Zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez strony pozwany dostarczył piec, zaś powód miał wykonać montaż oraz zakupić niezbędne elementy do montażu, które zostały wyszczególnione w załączniku do faktury. Powód wskazał, iż zlecone mu prace wykonywał przy pomocy podwykonawcy J. K. oraz że po zakończeniu instalacji, uruchomienie kotła przeprowadził serwisant (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. – S. P., który po uruchomieniu pieca nie miał żadnych zastrzeżeń co do wykonania i funkcjonalności instalacji.

Powód wskazał, że dostosował ustawienia kotła do przeznaczenia, a nadto utrzymywał kontakt z P. B. – pracownikiem pozwanego odpowiedzialnym za obsługę pieca. Powód podniósł, że nie zobowiązywał się do wystawienia gwarancji na instalację, ponieważ piec stanowiący jej integralną część, był własnością pozwanego i został zakupiony wcześniej, zaś czynności w zakresie jego uruchomienia przeprowadził pracownik firmy zewnętrznej. Z tych samych przyczyn powód nie zobowiązał się do sporządzenia protokołu zdawczo – odbiorczego, a nadto z uwagi na charakter usługi nie sporządzono też dokumentacji powykonawczej instalacji. Dokumentacja dotycząca instalacji automatyki została natomiast przekazana pracownikowi pozwanego. Powód wskazał, że po zakończeniu usługi przesłał pozwanemu fakturę wraz z zestawieniem wszystkich zakupionych elementów potrzebnych do dokonania instalacji przedmiotowego kotła, jednakże pozwany odmówił zapłaty zarzucając, że ceny wykorzystanych materiałów zostały zawyżone.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 25 maja 2018 roku w sprawie o sygn. akt VI GNC 2017/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się oddalenia powództwa i zgłosił zarzut braku wymagalności roszczenia powoda oraz zarzut nieudowodnienia przez powoda wysokości należnego mu wynagrodzenia.

Pozwany przyznał, że zlecił powodowi ustnie wykonanie montażu kotła centralnego ogrzewania opalanego pelletem wraz z instalacją w obiekcie w L.. Kocioł został zakupiony przez pozwanego, natomiast zadaniem powoda był jego montaż wraz z urządzeniami instalacyjnymi w miejsce dotychczas funkcjonującego kotła. Pozwany potwierdził również, że powód w październiku 2017 roku wykonał zlecone mu prace. Niezależnie jednak od powyższego pozwany zarzucił, że powód nie udowodnił, że złożył pozwanemu ofertę cenową na wykonanie zleconej mu usługi, która została przez pozwanego zaakceptowana albo też że strony ustaliły wysokość przysługującego powodowi wynagrodzenia.

Pozwany zakwestionował również wskazaną przez powoda wartość materiałów użytych do wykonania usługi. Nadto podniósł, że powód nie wykonał wszystkich czynności, od których uzależniona była wypłata i wymagalność przysługującego mu wynagrodzenia. Wskazał, że strony uzgodniły, że powód otrzyma wynagrodzenie po odebraniu przez pozwanego wykonanych prac, przekazaniu pozwanemu dokumentacji technicznej wykonanej instalacji i instrukcji obsługi instalacji automatyki pieca. Nadto powód miał również udzielić pisemnej gwarancji na wykonane prace. Pozwany zarzucił, że żadna z powyższych czynności nie została przez powoda wykonana. Wskazał również, że wkrótce po zakończeniu prac przez powoda, zmuszony był zatrudnić inną firmę celem dokonania diagnostyki i regulacji kotła, który nie działał prawidłowo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentowana przez A. K. zawarli ustną umowę, na podstawie której M. K. zobowiązał się do zakupu urządzeń instalacyjnych oraz wykonania montażu kotła centralnego ogrzewania opalanego pelletem wraz z instalacją w miejsce dotychczas funkcjonującego pieca w obiekcie położonym w L. przy ulicy (...).

Strony nie ustaliły z góry wynagrodzenia za wykonane prace, bo jego określenie wymagało dokładnego pomierzenia wykorzystanych materiałów, ale uzgodniły, że będzie ono obejmowało koszt robocizny w kwocie 3 500 złotych netto oraz koszt zużytych materiałów, które dostarczył M. K..

Zgodnie z ustaleniami stron kocioł centralnego ogrzewania opalany pelletem został zakupiony i dostarczony do miejsca montażu przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

zeznania powoda M. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:30 – 00:19:32), zeznania członka zarządu pozwanego A. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:32 – 00:44:07)

Prace związane z przebudową instalacji i montażem pieca M. K. wykonywał przy pomocy podwykonawcy J. K..

Przerobienie instalacji i montaż kotła zostały przez M. K. wykonane w umówionym terminie.

zeznania świadka J. K. – protokół rozprawy z dnia 26 kwietnia 2019 roku – k. 85-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:48 – 00:22:55), zeznania powoda M. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:30 – 00:19:32), zeznania członka zarządu pozwanego A. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:32 – 00:44:07)

Po zakończeniu prac M. K. dokonał uruchomienia pieca oraz przeszkolił pracownika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – P. B. w zakresie rozpalania pieca. P. B. dokonał jeden raz zgłoszenia M. K. problemów z rozpaleniem pieca, gdyż zapominał, jak się to robi. W późniejszym czasie pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

nie informował o jakichkolwiek nieprawidłowościach i nie kontaktował się z M. K. w sprawie problemów z działaniem pieca.

P. B. pozyskał instrukcję dotyczącą obsługi sterownika pieca z internetu.

zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 21 stycznia 2019 roku – k. 74-76 akt, zeznania powoda M. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:30 – 00:19:32), zeznania członka zarządu pozwanego A. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:32 – 00:44:07), wydruk wiadomości sms – k. 10 akt

Odbioru montażu przedmiotowego kotła centralnego ogrzewania wraz z instalacją dokonał przedstawiciel producenta pieca – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. – S. P.. Dokonał on również uruchomienia pieca, po którym sporządzony został protokół serwisowy uruchomienia kotła.

Podczas odbioru pieca przedstawiciel producenta nie stwierdził jakichkolwiek nieprawidłowości w jego montażu. Jedynie w celu usprawnienia działania kotła zalecił montaż pompy na powrocie kotła, by osiągnąć odpowiednią temperaturę powrotu. M. K. dokonał montażu pompy powrotowej zgodnie z zaleceniem.

Po powyższym uruchomieniu pieca (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. otrzymał gwarancję na zakupiony kocioł od producenta.

zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 28 czerwca 2019 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie – k. 122-124 akt, (zapis obrazu i dźwięku 00:02:28-00:17:04), zeznania powoda M. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:30 – 00:19:32), zeznania członka zarządu pozwanego A. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:32 – 00:44:07), zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 21 stycznia 2019 roku – k. 74-76 akt, zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 28 czerwca 2019 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie – k. 122-124 akt, (zapis obrazu i dźwięku 00:02:28-00:17:04)

Strony nie dokonały protokołarnego odbioru prac wykonanych przez M. K..

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił A. G. i H. B., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Z.U.H. S. usługę serwisu, diagnostyki i regulacji kotła. Tytułem wykonanej usługi (...) wystawił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 13 października 2017 roku fakturę numer (...) na kwotę 1 353 złotych.

W wiadomości mailowej z dnia 18 października 2017 roku przedstawiciel (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zgłosił M. K. problemy z regulacją kotła, wskazując że nie reagował on na temperaturę zewnętrzną, w związku z czym konieczne było wyłączenie instalacji.

Piec był używany przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zgodnie z przeznaczeniem, jednakże nie działał on prawidłowo, aczkolwiek nie było to spowodowane wadami prac M. K..

zeznania członka zarządu pozwanego A. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:32 – 00:44:07), zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 21 stycznia 2019 roku – k. 74-76 akt, wydruk wiadomości mailowej – k. 24 akt, zeznania powoda M. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:30 – 00:19:32)

W związku ze zrealizowaniem zleconych prac, w dniu 23 października 2017 roku M. K. wystawił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 16 829,05 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za usługę montażu kotła na pellet z materiałem instalacyjnym, z terminem zapłaty do dnia 30 października 2017 roku. Załącznikiem do faktury była przygotowana w dniu 07 października 2017 roku oferta numer (...) obejmująca wykaz zakupionych i użytych materiałów do montażu kotła centralnego ogrzewania wraz z instalacją oraz koszt robocizny w kwocie 4 305 złotych brutto.

faktura – k. 7 akt, oferta – k. 8-9 akt, zeznania świadka J. K. – protokół rozprawy z dnia 26 kwietnia 2019 roku – k. 85-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:48 – 00:22:55), zeznania powoda M. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:30 – 00:19:32)

M. K. doręczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. powyższą fakturę wraz z wykazem materiałów w dniu 23 października 2017 roku.

A. K. w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. po dokonaniu weryfikacji wyceny materiałów poinformował M. K., że większość przedstawionych cen obarczona jest błędem wskazania ceny brutto jako ceny netto i ponownym jej zwiększeniem o podatek VAT podnosząc, że nie kwestionuje ceny robocizny. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się sporządzenia pisemnego protokołu odbioru.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie ujął faktury numer (...) w dokumentacji księgowej.

wydruk korespondencji mailowej – k. 11-12v, 23 akt, zeznania członka zarządu pozwanego A. K. – protokół rozprawy z dnia 04 września 2019 roku – k. 126-129 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:32 – 00:44:07)

Pismem z dnia 10 listopada 2017 roku M. K. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 16 829,05 złotych wynikającej z faktury numer (...).

W odpowiedzi pismem z dnia 04 grudnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. poinformował M. K., że wynagrodzenie za wykonane prace budowlano – montażowe i instalacyjne zostanie wypłacone po spełnieniu warunków w postaci: sporządzenia protokołu odbioru robót, udzielenia gwarancji na wykonane prace, przekazania dokumentacji podwykonawczej wykonanej

instalacji, przekazania instrukcji obsługi zaprojektowanej instalacji automatyki obsługi pieca i wystawienia poprawnej faktury podpisanej przez wykonawcę.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 13 akt, pismo z dnia 04 grudnia 2017 roku – k. 14 akt

W dniu 05 marca 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał M. K. do przedłożenia dokumentów związanych z odbiorem instalacji grzewczej w celu zawarcia porozumienia i wypłaty wynagrodzenia.

wydruk wiadomość mailowej – k. 25 akt

Wartość rynkowa materiałów wskazanych w wykazie materiałów (bez robocizny) w okresie wrzesień – październik 2017 roku wynosiła łącznie kwotę 10 369,26 złotych netto (12 754,19 złotych brutto).

opinia biegłego sądowego G. M. – k. 135-145 akt, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego G. M. – k. 164-166 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach świadków: S. P., J. K. i P. B. oraz na zeznaniach stron.

Odnosząc się do zeznań P. B., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim zeznał on, że były problemy z działaniem pieca, który gasł – okoliczność ta znajduje bowiem potwierdzenie w zeznaniach innych świadków, a także w zeznaniach członka zarządu pozwanego, który jednakże wskazał, że nie jest to wadą prac powoda, lecz prawdopodobnie związane jest z wadą pieca wyprodukowanego w Rumunii. Odnośnie ustaleń dotyczących rozliczeń stron świadek nie posiadał wiedzy. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka także co do okoliczności pokazania mu przez powoda sposobu uruchamiania pieca, jak również i okoliczności, że świadek kontaktował się z powodem w tej sprawie, gdyż zapominał, w jaki sposób dokonać rozpalenia pieca – okoliczność ta znajduje bowiem potwierdzenie w wiadomości sms wysłanej przez świadka.

Zeznania świadka J. K. Sąd uznał za wiarygodne i oparł się na nich w szczególności w zakresie, w jakim świadek wskazał na podejmowane wspólnie z powodem czynności związane z przerobieniem istniejącej instalacji tak, aby możliwe było zamontowanie nowego zakupionego przez pozwanego kotła, co odbywało się zgodnie z instrukcją producenta dotyczącą montażu pieca. Świadek potwierdził również, że serwisant producenta był obecny przy pierwszym uruchomieniu pieca i zalecił zamontować pompę

pierwotnego obiegu, co też zostało przez powoda wykonane, a także, że elementy wskazane w ofercie powoda dołączonej do faktury zostały wykorzystane w czasie prac i ich zapewnieniem zajmował się powód.

Odnosząc się do zeznań świadka S. P., to Sąd uznał je w całości za wiarygodne i oparł się na nich w szczególności ustalając, że świadek jako przedstawiciel producenta pieca był obecny przy jego uruchomieniu i stwierdził jego prawidłowe podłączenie, tj. zgodne z dokumentacją techniczno – rozruchową, co jest niezbędne do odbioru kotła i udzielenia na niego gwarancji przez producenta. Świadek potwierdził także, że zalecił, aczkolwiek jedynie w celu usprawnienia pracy pieca, zamontowanie pompy na powrocie kotła, jednakże brak tego elementu nie stanowił o nieprawidłowym montażu pieca, a także że skoro doszło do uruchomienia pieca, instalacja musiała być już wykonana.

Odnosząc się natomiast do zeznań powoda, to Sąd dał wiarę jego zeznaniom, że strony nie uzgodniły ostatecznej wysokości wynagrodzenia, bo oprócz robocizny obejmowało ono również koszt części wykorzystanych do wykonania instalacji i montażu, których ustalenie w zakresie ilości zużytego materiału było możliwe dopiero po wykonaniu usługi. Powód potwierdził również, że po zamontowaniu pieca pokazał P. B., w jaki sposób rozpalic piec i obsługiwać go, a następnie miało miejsce jego uruchomienie przez serwisanta producenta kotła S. P., który poinformował go jedynie o zaleceniu dotyczącym montażu pompy na powrocie kotła, co też powód uczynił. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, że nie otrzymywał on od pozwanego żadnej reklamacji dotyczącej jego prac.

Sąd miał również na uwadze, że powód zaprzeczył, ażeby zobowiązał się do sporządzenia dokumentacji projektowej wykonanej instalacji oraz udzielenia gwarancji na wykonane prace, a także by strony uzgodniły pisemny odbiór wykonanych prac. W tym zakresie pozwany nie zdołał podważyć wiarygodności zeznań powoda i w szczególności wykazać, że łącząca strony umowa nakładała na powoda powyższe obowiązki, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Odnosząc się natomiast do zeznań członka zarządu pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – A. K., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim wskazał on, że umowa z powodem obejmowała wykonanie instalacji podłączeniowej do istniejącej już w obiekcie instalacji oraz zamontowanie kotła i jego wyposażenie w instalację sterowania, a co powód wykonał. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że sam przedstawiciel pozwanego wskazał, że do instalacji wykonanej przez powoda nie było żadnych uwag, a także że pozwany korzystał z pieca, aczkolwiek były z problemy z utrzymaniem jego grzania. Jednocześnie pozwany wskazał, że nie kwestionuje należnych powodowi kosztów robocizny, a jedynie koszty materiałów podnosząc, że został tam dwukrotnie naliczony podatek VAT, a także ceny tych materiałów, gdyż pozwany mógł jej uzyskać taniej we współpracujących z nim hurtowniach oraz że domaga się również od powoda protokołu odbioru.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miał dowód z opinii biegłego sądowego G. M.. Przedmiotowa opinia została wydana przez osobę posiadającą wiadomości specjalne z zakresu sieci, instalacji, urządzeń wodociagowych, kanalizacyjnych, ciepłych, wentylacyjnych i gazowych, a zatem uprawnioną do przeprowadzania badań i sporządzania opinii danego rodzaju. Opinia biegłego sądowego była rzetelna i obiektywna, a nadto sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a zatem stanowiła ona miarodajny materiał dowodowy dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie .

Odnosnie zarzutów przedstawionych przez obie strony postępowania biegły sądowy w sporządzonej pisemnej opinii uzupełniającej szczegółowo wyjaśniła, że dokonała weryfikacji wartości netto z oferty powoda numer (...), która w pozycjach numer 1, 2, 3, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 39, 48, 49, 61, 66, 74, 75, 76, 77 została wyliczona matematycznie nieprawidłowo. Przy wykonywaniu weryfikacji powyższych pozycji biegły sądowy ujednolicił jedynie zaokrąglenia przyjmując dwie pozycje po przecinku, co wpływa na ustalenie wartości netto złożonej oferty, a która wynosi kwotę 10 181,87 złotych netto. W tym zakresie wniosku biegłego sądowego Sąd nie podziela, albowiem wskazać należy, że uwzględniając również pozycje, co do których biegły sądowy wskazała na powyższe zastrzeżenia, dokonując stosownych operacji matematycznych Sąd ustalił, że łączna wartość materiałów wskazanych w ofercie powoda wynosi kwotę 10 184,12 złotych netto. Jednakże w sytuacji, w której powód domagał się w poszczególnych pozycjach oferty dokonując nieprawidłowego wyliczenia kwoty niższej aniżeli wynikająca z prawidłowych zaokrągleń, brak było podstaw do uwzględniania kwoty wyższej, stanowiłoby to bowiem wyjście poza żądanie pozwu. Natomiast w tych pozycjach, w których powód dokonywał nieprawidłowego wyliczenia domagając się wskutek tego wyższej kwoty, aniżeli wynikającej z prawidłowych zaokrągleń, zasadne było dokonanie stosownych przeliczeń matematycznych, co prowadziło do zawyżenia kosztów materiałów łącznie o kwotę 0,50 złotych. Okoliczność ta jednakże nie miała znaczenia o tyle, że z treści faktury wynikało, iż wynagrodzenie, którego powód się domaga wynosi kwotę 13 682,15 złotych netto, co odejmując niesporną wartość robocizny w kwocie 3 500 złotych netto oznaczało, że powód domagał się kwoty 10 182,15 złotych netto tytułem kosztów materiałów, a więc kwoty niższej aniżeli wynikająca z oferty i pomniejszona o zawyżenie wskutek nieprawidłowych zaokrągleń ($10\ 184,12\ \text{złoty} - 0,50\ \text{złoty} = 10\ 183,62\ \text{złoty}$).

Biegły sądowy wyjaśniła również, że wartość rynkowa prac została przez nią ustalona na podstawie analizy aktualnych cen rynkowych materiałów oraz cen publikowanych w cenniku S. IV kwartał 2017 roku. W wykonanej wycenie biegły sądowy nie weryfikowała ilości zużytych materiałów, które przyjęto do wyceny zgodnie z przedłożoną ofertą. W tym miejscu wskazać należy, że pozwany na żadnym etapie postępowania, także w czasie składanych zeznań przez jego przedstawiciela, nie kwestionował rodzaju zużytych materiałów ani ich ilości, przeto okoliczność ta nie była w sprawie sporna i nie wymagała

ustalania rzeczywistego ich zużycia, pozwany jedynie kwestionował cenę tych materiałów i to stanowiło okoliczność sporną, a przez to wymagającą rozstrzygnięcia, w tym za pomocą dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu wyceny wartości takich materiałów.

Ponadto biegły sądowy wskazała, że „zwyczajowe rabaty” udzielane podmiotom prowadzącym handel artykułami budowlanymi i instalacyjnymi, przy zakupie większej ilości towarów są indywidualną formą rozliczania pomiędzy podmiotami, a uzyskane zniżki i rabaty mogą być, ale nie muszą formą rozliczenia pomiędzy wykonawcą i inwestorem.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 lipca 2020 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o zobowiązanie powoda do przedłożenia faktur dokumentujących nabycie elementów instalacji niezbędnych do wykonania zleconych prac, mając na uwadze, że pozwany nie kwestionował ilości zużytych materiałów, jak również i okoliczność, że wniosek ten uznać należało za spóźniony (albowiem złożony został dopiero w piśmie zawierającym zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego, mimo że pozwany od samego początku kwestionował ceny tych materiałów), o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 16 829,05 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 31 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zapłaty wynagrodzenia za wykonanie i materiał wykorzystany do instalacji i montażu kotła na pellet w obiekcie należącym do pozwanego.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zarzucił, że powód nie udowodnił, że złożył pozwanemu ofertę cenową na wykonanie zleconej mu usługi, która została przez pozwanego zaakceptowana albo też że strony ustaliły wysokość przysługującego powodowi wynagrodzenia. Pozwany zakwestionował również wskazaną przez powoda wartość materiałów użytych do wykonania usługi. Nadto podniósł, że powód nie wykonał wszystkich czynności, od których uzależniona była wypłata i wymagalność przysługującego mu wynagrodzenia. Wskazał, że strony uzgodniły, że powód otrzyma wynagrodzenie po odebraniu przez pozwanego wykonanych prac, przekazaniu pozwanemu dokumentacji technicznej wykonanej instalacji i instrukcji obsługi instalacji automatyki pieca. Nadto powód miał również udzielić pisemnej gwarancji na wykonane prace. Pozwany zarzucił przy tym, że żadna z powyższych czynności nie została przez powoda wykonana. Mając na uwadze tak zakreślone granice sporu w niniejszej sprawie, Sąd zważył, że podstawy dochodzonego przez powoda roszczenia o zapłatę wynagrodzenia należy upatrywać w treści art. 627 k.c. wyrażającego istotę umowy o dzieło. Zgodnie ze wskazanym przepisem przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty

wynagrodzenia. Ponadto art. 642 k.c. stanowi, iż w braku odmiennej umowy, przyjmującemu zamówienie wynagrodzenie należy się w chwili oddania dzieła. Dalsze przepisy wprowadzają zaś obowiązek odbioru przez zamawiającego dzieła wykonanego zgodnie ze zobowiązaniem.

Zważyć należy, że istotą umowy o dzieło jest osiągnięcie zindywidualizowanego rezultatu w postaci materialnej bądź niematerialnej. Rezultat materialny polegać może przy tym zarówno na wytworzeniu nowych przedmiotów, jak i na doprowadzeniu istniejących przedmiotów do umówionego stanu. W regulacji kodeksowej brak jest legalnej definicji „dzieła”. W literaturze przedmiotu przyjmuje się jednak, iż wykonanie oznaczonego dzieła jest zazwyczaj określonym procesem pracy o możliwym do wskazania momencie początkowym i końcowym, którego celem jest doprowadzenie do umówionego przez strony rezultatu. W tym przypadku istotne jest to, że chodzi o dzieło oznaczone, które posiadać będzie cechy przez zamawiającego wskazane (por. m. in. komentarz do art. 627 k.c. K. Zagrobelnego [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. E. Gniewka, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2008, s. 1085).

Ostatecznie – mając na uwadze treść zeznań członka zarządu pozwanego A. K. – niesporne stało się, że strony łączyła ustna umowa, której przedmiotem było wykonanie montażu kotła grzewczego opalanego pelletem wraz z instalacją w obiekcie położonym w L., które to prace zostały przez powoda wykonane prawidłowo i w całości. Wprawdzie początkowo (w sprzeciwie od nakazu zapłaty) pozwany podnosił, że wkrótce po zakończeniu prac przez powoda, pozwany zmuszony był zatrudnić inną firmę w celu dokonania diagnostyki i regulacji kotła, który nie działał prawidłowo, niemniej jednak z zeznań przedstawiciela pozwanego złożonych na rozprawie w dniu 04 września 2019 roku wynikało, że do instalacji wykonanej przez powoda nie było żadnych uwag. Co więcej, pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika z tytułu ewentualnego nienależytego wykonania umowy nie podnosił przy tym w niniejszym procesie żadnych roszczeń.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez pozwanego wskazać w pierwszej kolejności należy, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężarowi na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82). Natomiast zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku (sygn. akt I PKN 660/00) samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Jeśli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

W tej sytuacji zatem po myśli art. 6 k.c. to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, że przedmiotem uzgodnień stron było również sporządzenie i przekazanie przez powoda pozwanemu projektu wykonanej instalacji oraz udzielenie gwarancji na wykonane prace. Obowiązkowi dowodowemu w tym zakresie pozwany nie sprostął, zaś powód konsekwentnie zaprzeczał, ażeby uzgodnienie stron obejmowało również te elementy – dokumentację instalacji i gwarancję na wykonane prace.

Odnosząc się do zarzutu braku pisemnego protokołu odbioru dzieła, to jakkolwiek pozwany nie wykazał, że taki obowiązek objęty był umową stron, niemniej jednak wskazać należy, że w świetle utrwalonego poglądu judykatury, który podziela Sąd w niniejszym składzie, w przypadku umowy o dzieło decydujące znaczenie dla powstania obowiązku zapłaty wynagrodzenia ma odbiór dzieła. Przy czym, chociaż regułą jest dokonywanie odbioru w formie pisemnej w postaci tzw. protokołu odbioru, to równie skuteczne oczywiście dokonanie faktycznego odbioru bez sporządzania formalnego protokołu. Brak sporządzenia protokołu nie stanowi bowiem przeszkody do uznania, że odbiór dzieła nastąpił, jeżeli faktycznie miał on miejsce, a zatem w sytuacji, w której czynności faktyczne świadczą o tym, że do tego doszło (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I ACa 368/13, LEX numer 1322583). O odbiorze – w przypadku braku protokołu odbioru, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie – mogą świadczyć określone czynności faktyczne, jak na przykład zapłata części wynagrodzenia, dysponowanie dziełem, zlecenie poprawek dzieła innemu podmiotowi (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt V ACa 1019/12). Wykonanie umowy o dzieło ma oczywiście miejsce wtedy, gdy nastąpiło wykonanie dzieła oznaczonego w umowie w takiej postaci, że dzieło to spełnia cechy zamówienia co do postaci, ilości i jakości, przy czym nie chodzi o to, aby dzieło było pozbawione jakichkolwiek wad, lecz by było to takie dzieło, na podstawie którego można osiągnąć zamierzony cel. Na marginesie jedynie wskazać należy, że jeżeli natomiast wada ujawni się już po odbiorze, powstają po stronie zamawiającego ewentualne roszczenia wynikające z rękojmi za wady dzieła, czy odszkodowawcze wynikające z przepisów ogólnych, nie wpływające jednakże na obowiązek zapłaty wynagrodzenia.

Po dokonaniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że pomimo braku sporządzenia protokołu odbioru w formie pisemnej, pozwany odebrał wykonane przez powoda prace w postaci montażu kotła grzewczego opalanego pelletem wraz z instalacją.

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym m. in. w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lutego 1998 roku (sygn. akt I CKN 520/97) oddanie dzieła nie powoduje automatycznie wymagalności wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, gdy oddane dzieło jest dotknięte wadą istotną, czyniącą je niezdatnym do zwykłego użytku lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie. Jedynie bowiem w sytuacji, gdy dzieło ma tylko wadę nieistotną, jego oddanie powoduje w myśl art. 642 § 1 k.c. wymagalność wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie za dzieło. Wobec powyższego

Sąd zważył, że zgodnie z art. 636 § 1 k.c. – jeżeli przyjmujący zamówienie wykonywa dzieło w sposób wadliwy albo sprzeczny z umową, zamawiający może wezwać go do zmiany sposobu wykonania i wyznaczyć mu w tym celu odpowiedni termin. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu zamawiający może od umowy odstąpić albo powierzyć poprawienie lub dalsze wykonanie dzieła innej osobie na koszt i niebezpieczeństwo przyjmującego zamówienie.

W tym zakresie jednak również zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia wadliwości prac powoda oraz jego wezwania do usunięcia usterek w określonym terminie, a także zgłoszenia ewentualnych roszczeń z rękojmi oraz powierzenia wykonania prac naprawczych innemu podmiotowi i wysokość kosztów poniesionych z tego tytułu obciążał tylko i wyłącznie pozwanego. Odnosząc się więc do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu, że wkrótce po zakończeniu prac przez powoda, pozwany zmuszony był zatrudnić inną firmę celem dokonania diagnostyki i regulacji kotła, który nie działał prawidłowo, to Sąd zważył, iż jakkolwiek pozwany zdołał wykazać, że rzeczywiście zlecił wykonanie takich prac innemu podmiotowi, na co wskazują zarówno zeznania świadków, jak i złożona do akt sprawy faktura dokumentująca wykonane prace, to w ocenie Sądu pozwany nie podolał ciężającej na nim, z mocy art. 6 k.c. powinności wykazania, że do usunięcia akurat tych prac powód został przez niego wezwany, a także że stwierdzone ustereki dotyczyły prac przez niego wykonywanych. Co więcej w zakresie powyższego Sąd zważył również, że pozwany przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie nie dokonał jakiegokolwiek potrącenia ewentualnych wzajemnych należności stron, a przynajmniej okoliczności takiej nie podnosił i nie udowodnił, jak również nie zgłosił takiego zarzutu w toku postępowania. Jedynie zaś w formie procesowego zarzutu potrącenia pozwany mógłby dochodzić roszczeń z tytułu ewentualnego nieusunięcia przez powoda zgłoszonych usterek, przy czym jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia ostatecznie z zeznań przedstawiciela pozwanego złożonych na rozprawie w dniu 04 września 2019 roku jednoznacznie wynikało, że do instalacji wykonanej przez powoda nie było żadnych uwag.

Odnosnie natomiast wysokości należnego powodowi wynagrodzenia, to Sąd zważył, że jakkolwiek w sprzecznie od nakazu zapłaty pozwany kwestionował żądanie powoda w całości, tj. tak co do wynagrodzenia za robociznę, jak i co do wartości materiałów użytych do wykonania usługi, to jak wynika z przedstawionego w trakcie składania zeznań stanowiska przedstawiciela pozwanego – A. K., koszt robocizny ostatecznie nie był kwestionowany przez pozwanego, natomiast spór w niniejszej sprawie dotyczył wyliczonej przez powoda wartości materiałów użytych do montażu kotła wraz z instalacją, przy czym pozwany na żadnym etapie postępowania nie kwestionował ilości zużytych materiałów, a jedynie ich ceny wskazując, że pozwany mógł je uzyskać taniej we współpracujących z nim hurtowniach oraz podnosił, że w kosztach materiałów dwukrotnie naliczony został podatek VAT,

które to zarzuty wynikają nie tylko z zeznań pozwanego, ale również z przedprocesowej korespondencji mailowej.

W związku z tym, że wynagrodzenie obejmujące robociznę, jak również ilość zużytych do montażu materiałów nie były kwestionowane oraz mając na uwadze, że jak wskazał sam powód strony nie ustaliły kosztu części wykorzystanych do wykonania instalacji i montażu, gdyż było to możliwe dopiero po wykonaniu usługi, rozstrzygnięcie w zakresie ustalenia wartości materiałów użytych przez powoda do wykonania zleconych mu prac wymagało zdaniem Sądu wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. W oparciu o sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego w zakresie : sieci, instalacji, urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, wentylacyjnych i gazowych G. M. Sąd ustalił, że wartość rynkowa materiałów użytych przez powoda przy montażu pieca opalanego pelletem wraz z instalacją, tj. wskazanych w wykazie materiałów (bez robocizny) w okresie wrzesień – październik 2017 roku wynosiła łącznie kwotę 12 754,19 złotych brutto (10 369,26 złotych netto). W tym miejscu wskazać należy, że Sąd nie podziela wniosku biegłego sądowego, że wartość rynkowa materiałów użytych przez powoda przy montażu pieca opalanego pelletem wraz z instalacją, tj. wskazanych w wykazie materiałów (bez robocizny) wynosi 7 677,81 złotych, albowiem z sumowania poszczególnych pozycji wynika kwota 10 184,12 złotych netto. Sąd miał przy tym na uwadze, jak to wskazano już w powyższej części uzasadnienia, że w sytuacji, w której powód domagał się w poszczególnych pozycjach dokonując nieprawidłowego wyliczenia kwoty niższej, brak było podstaw do uwzględniania kwoty wyższej, stanowiłoby to bowiem wyjście poza żądanie pozwu. Natomiast w tych pozycjach, w których powód dokonywał nieprawidłowego wyliczenia domagając się wskutek tego wyższej kwoty, zasadne było dokonanie stosownych przeliczeń matematycznych, co prowadziło do zawyżenia kosztów o 0,50 złotych. Okoliczność ta jednakże nie miała znaczenia o tyle, że z treści faktury wynikało, iż wynagrodzenie, którego powód się domaga wynosi kwotę 13 682,15 złotych netto, co odejmując niesporną wartość robocizny w kwocie 3 500 złotych netto oznaczało, że powód domagał się kwoty 10 182,15 złotych netto i w tym zakresie żądanie pozwu było zasadne.

Nie zasługuje przy tym na uwzględnienie zarzut pozwanego, że ceny wskazane przez powoda nie uwzględniały rabatów, jakie może uzyskać podmiot współpracujący z danymi kontrahentami. Zgodnie bowiem z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a nadto jak również wskazał biegły sądowy w sporządzonej opinii „zwyczajowe rabaty” udzielane podmiotom prowadzącym handel artykułami budowlanymi i instalacyjnymi, przy zakupie większej ilości towarów, są indywidualną formą rozliczania pomiędzy podmiotami, a uzyskane zniżki i rabaty mogą być, ale nie muszą formą rozliczenia pomiędzy wykonawcą i inwestorem. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że pozwany kwestionował wysokość cen materiałów wskazanych na fakturze, ale nie zdołał wykazać, że strony ustaliły, iż będzie to cena materiałów zakupionych przez powoda (w swoich zeznaniach sam pozwany wskazał, że akceptował

doliczenie przez powoda do 10% wartości za zaopatrzenie) oraz że na mocy łączącej strony umowy powód zobowiązany był przedstawić pozwanemu faktury źródłowe zakupionych materiałów, stąd też postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 lipca 2020 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o zobowiązanie powoda do przedłożenia faktur dokumentujących fakt nabycia elementów instalacji niezbędnych do wykonania zleconych prac, mając na uwadze również i okoliczność, że wniosek ten uznać należało za spóźniony.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanego dotyczącego nieprzekazania przez powoda pisemnej instrukcji sterowania piecem, to jakkolwiek powód nie zdołał wykazać, że instrukcję taką w istocie przekazał – okoliczności tej nie potwierdził ani świadek P. B., ani świadek J. K., niemniej jednak z zeznań świadka P. B. wynikało, że instrukcję taką – samodzielnie pobraną ze strony internetowej – posiadał, a także że powód pokazał mu, w jaki sposób uruchomić piec. Nie sposób zatem w tej sytuacji przyjąć, ażeby brak przekazania tego dokumentu, nawet jeżeli miał miejsce, uniemożliwiał pozwanemu korzystanie z pieca i stanowił o niewykonaniu spornej umowy i w konsekwencji prowadził do braku podstaw do zapłaty powodowi wynagrodzenia.

W konsekwencji uznać należało, iż działając na zlecenie pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. powód M. K. w całości i prawidłowo wykonał montaż pieca grzewczego opalanego pelletem wraz z dostosowaniem do niego istniejącej instalacji, w związku z czym należy mu się wynagrodzenie tytułem robocizny w kwocie 4 305 złotych brutto (niekwestionowane), a także zwrot wartości materiałów użytych do wykonania usługi w łącznej żądanej kwocie 12 524,05 złotych brutto (albowiem jest ona niższa od wartości materiałów ustalonej przez biegłego sądowego), a więc jego żądanie było zasadne w całości. Nie było bowiem wątpliwości, że strony ustaliły wynagrodzenie obejmujące nie tylko robociznę, ale również i koszt materiałów. Takiego ukształtowania sposobu ustalenia wynagrodzenia powoda pozwany na żadnym etapie, także przedprocesowym, nie kwestionował podnosząc jedynie zarzuty co do wysokości tego wynagrodzenia, a dokładnie – co do cen zużytych materiałów, nie kwestionując jednocześnie faktu ich wykorzystania i ilości.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 642 k.c. w zw. art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118 ze zmianami) Sąd zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda M. K. kwotę 16 829,05 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 01 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty. Sąd zważył, przy tym, że powód domagał się należności odsetkowej liczonej za okres od dnia 31 listopada 2017 roku, przy czym dzień ten w kalendarzu nie występuje, wobec czego powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu w oparciu o wyżej wskazane przepisy w zw. z art. 6 k.c. stosowanym *a contrario*.

Odnosnie kosztów procesu, to Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że powód przegrał sprawę jedynie w nieznaczej części żądania. W tej sytuacji w ocenie Sądu całością kosztów procesu należało obciążyć powoda, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 5 576,45 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu (300 złotych), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 złotych), kosztów zastępstwa procesowego ustalonych zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku o opłatach za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) i wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego (1 659,45 złotych).

2. Sygn. akt I C 129/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Paweł Wrzesiński

Protokolant – st. sekr. sąd Irena Anyszewska

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020 r. w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. J.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

z udziałem Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. po stronie powoda

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz P. J. kwotę 28.500,00 (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz P. J. kwotę 2.948,52 (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści osiem 52/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie na rzecz P. J. kwotę 1.060,10 (jeden tysiąc sześćdziesiąt 10/100) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej przez powoda zaksięgowanej pod pozycją 500049726487.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 4 października 2018 r. powód P. J. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwoty 35.500,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 28.500,00 zł od dnia 17 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 7.000,00 zł od dnia 4 października 2018 r. do dnia zapłaty. Powód wskazał, że na żadaną kwotę składa się kwota 28.500,00 zł tytułem zakupu i instalacji pompy ciepła oraz kwota 7.000,00 zł tytułem poniesionych zwiększonych kosztów zużycia energii elektrycznej. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 25 sierpnia 2015 r. zawarł z pozwaną spółką umowę dotyczącą zakupu i wykonania montażu pompy ciepła w budynku mieszkalnym należącym do powoda. Całkowity koszt zakupu i instalacji wyniósł 28.500,00 zł. Wskazał ponadto, że od początku urządzenie działało wadliwie i nie osiągało zadanej temperatury, w związku z czym generowało duże zużycie energii elektrycznej. Mimo licznych reklamacji, prób regulacji i napraw, pozwana nie zdołała doprowadzić pompy ciepła do właściwego funkcjonowania.

/pozew – k. 2-6/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 grudnia 2018 r. wydanym przez referendarza sądowego uwzględniono żądanie pozwu.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 42/

Od powyższego nakazu zapłaty doręczonego z odpisem pozwu dnia 27 grudnia 2018 r., pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. złożyła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała powództwo co do zasady. W uzasadnieniu wskazano, że umowa zawarta z powodem nie jest podstawą do regulowania wzajemnych praw i obowiązków, albowiem nie została podpisana przez osobę upoważnioną do reprezentowania pozwanej, poza tym była to tylko umowa sprzedaży. Ponadto pozwana zakwestionowała niesprawność pompy, wskazując na wymianę czujnika temperatury, podniosła także, że powód nie dokonał formalnego odstąpienia od umowy, zatem zwrot ceny nie jest mu należny. W konkluzji pozwana wskazała, że okres rękojmi wygasł w dniu 25 sierpnia 2017 r., w związku z tym

roszczenie powoda przedawniło się. Pozwana zarzuciła brak wykazania szkody w postaci zużytej energii elektrycznej. Pozwana kwestionowała także naliczenie odsetek za zwłokę od daty zakupu pompy.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 46-48, potwierdzenie doręczenia odpisu pozwu – k. 45/

Na podstawie art. 63³ k.p.c. oraz art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na wniosek konsumenta do niniejszego postępowania przystąpił Powiatowy Rzecznik Konsumentów w K. po stronie powoda i poparł powództwo w całości.

/oświadczenie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. o wstąpieniu do sprawy – k. 68-69, pismo powoda – k. 94/

Powód podtrzymał zarzut wadliwości pompy i nienależytego doboru urządzenia do wielkości domu, kwestionował twierdzenia pozwanej dotyczące należytego funkcjonowania pompy ciepła, czy braku umocowania osoby, która podpisała umowę w imieniu pozwanej spółki. Powód wskazał, że umowa została wykonana, a pozwana wcześniej nie kwestionowała skuteczności zawartej umowy. Powód podniósł, że podstawą roszczenia jest nienależyte wykonanie zobowiązania, a w tym przypadku termin przedawnienia roszczenia wynosi ocenie 6 lat. Wskazał, że to pozwana jest fachowcem i to pozwana dobierała parametry i rodzaj pompy. Powód wskazał, że pompa ciepła ma swój odrębny licznik, który wykazuje zużycie energii generowane wyłącznie przez pompę ciepła.

/pismo procesowe powoda – k. 62-65/

Pozwana wskazała, że powód dochodził za pompę ciepła kwoty objętej całą fakturą, a w rzeczywistości uregulował za pompę kwotę 26.380,00 zł. Argument braku dopasowania rodzaju pompy do potrzeb powoda nie może być skuteczny, ponieważ pozwana nie dobierała parametrów zakupionej pompy. Pompa, którą zakupił powód, była pompą o najwyższej mocy, jaką sprzedaje pozwana. Dostarczona pompa według pozwanej nie zawiera wad. Osobny licznik na pompę nie uzasadnia sam w sobie szkody w rzekomym nadmiernym zużyciu energii elektrycznej.

/pismo procesowe pozwanej – k. 98-101/

W dalszym toku postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. Na rozprawie w dniu 14 lipca 2020 r. powód popierał powództwo, natomiast pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/e-protokół rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, pismo procesowe Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. – k. 117, 182-183, 241, pismo procesowe pozwanej – k. 236-237, e-protokół rozprawy z dnia 14 lipca 2020 r. – k. 254-255/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2015 r. P. J. zawarł z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. umowę kupna i montażu (...)/600 w budynku mieszkalnym położonym w miejscowości W.. Zgodnie

z zamówieniem do obowiązków wykonawcy należała dostawa i montaż pompy ciepła zgodnie z dostarczoną przez inwestora dokumentacją techniczną budynku i zasadami wiedzy technicznej. W terminie 7 dni od daty podpisania umowy inwestor miał zapłacić na rachunek bankowy wykonawcy kwotę 70% wynagrodzenia tytułem zaliczki. Wynagrodzenie ustalone za zakup i montaż pompy opiewało na kwotę 28.500,00 zł z podatkiem VAT. Wykonawca zobowiązał się do montażu pompy ciepła oraz udzielił gwarancji na jej prawidłową pracę po wykonaniu instalacji zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i zaleceniami producenta instalacji pompy ciepła. Termin pierwszego uruchomienia nastąpił w dniu 17 listopada 2015 r., została wydana karta gwarancyjna pompy ciepła.

/dowód: przesłuchanie powoda 00:28:45-00:38:27 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, zeznania świadka R. K. – k. 165-167, umowa sprzedaży – k. 31-32, karta gwarancyjna – k. 33, certyfikaty – k. 102, 103, faktura – k. 30, wizytówka – k. 118, wydruk (...) k. 230-231, odpis z KRS pozwanej – k. 51-54/

Zawarcie umowy nastąpiło po prezentacji oferty oraz uzgodnieniu szczegółów dotyczących montażu pompy.

/dowód: przesłuchanie powoda 00:28:45-00:38:27 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, odpisy dokumentów z akt sprawy Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. – k. 7-37, w szczególności: umowa sprzedaży – k. 31-32, karta gwarancyjna – k. 33, faktura – k. 30, wizytówka – k. 118, odpis z KRS pozwanej – k. 51-54, wydruk wiadomości e-mail z katalogiem – k. 78-93/

P. J. uregulował ustaloną w umowie cenę w kwocie pomniejszonej o 2.120,00 zł tj. o zapłaconą przez niego fakturę za pompę do wymuszenia obiegu ciepła w ogrzewaniu podłogowym, która w marcu 2016 r. zgodnie z ustaleniami stron została zamontowana na nieruchomości powoda.

/bezsporne, nadto faktura (...) z dnia 21.03.2016 r. – k. 77, przesłuchanie powoda 00:28:45-00:38:27 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, zeznania świadka R. J. 00:12:02-00:27:44 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110/

Zamontowana pompa ciepła nie działała prawidłowo, występowały usterki. P. J. wielokrotnie zgłaszał nieprawidłowość działania urządzenia. Pierwszy raz nieprawidłowe działanie e-mailowo zgłosił już 22 listopada 2015 r. W dniach 24.01.2016 r., 18.02.2016 r. i 22.12.2016 r. serwisanci z (...) S.A. z siedzibą w R. przybyli na oględziny stwierdzili usterkę: „błąd rozmrażania” i „niska temperatura ładowania”. Skasowano błędy i uruchomiono pompę ponownie. Pismem z dnia 5 lutego 2017 r. skierowanym do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R., P. J. ponownie złożył reklamacje na wadliwie działającą pompę i w oparciu o regulację art. 560 k.c. zażądał wymiany pompy lub zwrotu ceny nabycia i montażu. Nie wyraził zgody na dalsze nieskuteczne naprawy.

/dowód: przesłuchanie powoda 00:28:45-00:38:27 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, zeznania świadka R. J. 00:12:02-00:27:44 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k.

107-110, odpisy dokumentów z akt sprawy Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. – k. 7-37, w szczególności: protokoły wykonania usługi serwisowej – k. 34-36, pismo powoda z dnia 5.02.2017 r. z potwierdzeniem nadania – k. 28-29, a ponadto wydruki wiadomości e-mail – k. 70-76/

P. J. w dniu 7 marca 2017 r. zgłosił się do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K., który pismem z dnia 30 marca 2017 r. zwrócił się do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. o wyjaśnienie sprawy. W odpowiedzi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. zakwestionowała wadliwość urządzenia oraz podniosła, że zarzuty zgłoszone przez zamawiającego są niezasadne, jednakże zaproponowała bezpłatną wizytę serwisu połączoną z obserwacją urządzenia, a odpowiedź na reklamację została udzielona pismem z dnia 14 kwietnia 2017 r.

/dowód: przesłuchanie powoda 00:28:45-00:38:27 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, przesłuchanie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w (...):38:27-00:44:28 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, odpisy dokumentów z akt sprawy Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. – k. 7-37, w szczególności pismo Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. z dnia 30.03.2017 r. – k. 26-26v, 112-113, pismo pozwanej z dnia 14 kwietnia 2017 r. – k. 25/

W dniu 29 czerwca 2017 r. pomiędzy P. J. a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. dokonano ustaleń, że faktycznie pompa nie działa prawidłowo, a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. zobowiązała się do jej wymiany na nową, a wymiana miała nastąpić z początkiem nowego sezonu grzewczego. P. J. zgłaszał gotowość do wymiany pompy od października 2017 r., na które pozwana nie reagowała.

/dowód: przesłuchanie powoda 00:28:45-00:38:27 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, przesłuchanie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w (...):38:27-00:44:28 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, odpisy dokumentów z akt sprawy Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. – k. 7-37, w szczególności protokół z dnia 29.06.2017 r. – k. 22/

W dniu 6 grudnia 2017 r. po ponownym zgłoszeniu wadliwości działania pompy serwisant potwierdził błąd rozmrażania. W celu wyeliminowania błędu dokonano korekty ustawienia pompy w taki sposób, że mimo ciągłej pracy nie osiąga nawet zadanej temperatury 50 stopni C., co godzinę włącza się tryb odmrażania, temperatura spada, a następnie próbuje osiągnąć temperaturę zadaną, a mimo to kaloryfery pozostają letnie. Sprawdzenie dokonywane było przy temperaturze zewnętrznej + 5 stopni C.. Urządzenie badano pod kątem pojawiania się błędów w trakcie funkcjonowania, zamarzania parownika w trakcie funkcjonowania, maksymalnej temperatury wody podgrzewanej przez pompę ciepła i poprawności wykonania instalacji. Wymieniony został czujnik parownika.

/dowód: przesłuchanie powoda 00:28:45-00:38:27 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, przesłuchanie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w (...):38:27-00:44:28 e-protokołu rozprawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. – k. 107-110, zeznania świadka P. S. – k. 207, 224, zeznania świadka

R. K. – k. 165-167, zeznania świadka J. I. – k. 223, 225, odpisy dokumentów z akt sprawy Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. – k. 7-37, w szczególności protokół wykonania usługi serwisowej – k. 13, 15/

Pompa ciepła została dobrana nieprawidłowo co do ogrzewania, które zostało zastosowane w budynku. Pompa ciepła nie jest w stanie osiągnąć wymaganej przepisami temperatury, wchodzi w stan awarii, w którym następuje rozmrażanie parownika i następuje spadek temperatury w zasobniku, a co za tym idzie pomieszczeń mieszkalnych oraz nieosiągnięcie wymaganej przepisami temperatury ciepłej wody użytkowej. W nieruchomości, w której zamontowano pompę, zastosowano ogrzewanie mieszane tj. grzejnikowo-podłogowe ze wskazaniem na ogrzewanie grzejnikowe. Wymagana temperatura zasilania grzejników winna wynosić około 75 stopni C. celem uzyskania 100% sprawności grzejników. Obniżenie temperatury zasilania grzejników o 15 stopni C. do temperatury 60 stopni obniża jego sprawność o około 45%. Przy temperaturze zasilania 45 stopni C. sprawność grzejnika spada o ponad 50%, co przy mocy grzejnika na poziomie (...) obniża jego moc do wartości około (...). Dlatego też na nieruchomości w chłodne dni pompa ciepła nie jest w stanie ogrzać prawidłowo budynku. Przygotowanie ciepłej wody użytkowej przez pompę ciepła jest również niemożliwe ze względu na to, że pompa nie osiąga wymaganej przepisami temperatury. Montaż pompy również wykonany został nieprawidłowo, zastosowane rury zasilające i powrotne bezpośrednio wychodzące z pompy wykonano z rur typu PP, a izolację na zewnątrz budynku wykonano z szarej pianki polietylenowej, którą stosuje się jedynie do wewnętrznych instalacji wodnych centralnego ogrzewania. Stwierdzone nieprawidłowości wskazują, że pompa została źle dobrana i nie spełnia swych funkcji. Za ogrzewanie budynku odpowiadają grzejniki i ogrzewanie podłogowe z naciskiem na grzejniki, które na zasilaniu powinny mieć temperaturę 75 stopni C. a na powrocie 60 stopni C., a pompa uzyskuje maksymalnie temperaturę 45 stopni C., po czym następuje awaryjne wyłączenie pompy i przejście w stan rozmrażania parownika. Pompa powinna zostać zdemonstrowana, a do budynku winno zostać dobrane nowe źródło ciepła.

/dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu ciepłownictwa-ogrzewnictwa – k. 120-131/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów, przesłuchania powoda i Rzecznika Praw Konsumentów oraz zeznań świadków, które w odpowiedniej części stanowiły podstawę poczynionych ustaleń faktycznych.

Należy zauważyć, że sporem objęty był sam przedmiot umowy tj. zakres świadczeń po stronie pozwanej spółki. Pozwana wskazała, że przedmiotem umowy była wyłącznie sprzedaż spornej pompy.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód nabył od pozwanej pompy ciepła, a więc urządzenie wymuszające przepływ ciepła z obszaru o niższej temperaturze do obszaru o temperaturze wyższej.

Urządzenie to stanowi zespół elementów, a jego podstawowym celem jest zapewnienie ogrzewania wody w instalacji co, czy też wody użytkowej.

Nie ulega wątpliwości, że zamiarem powoda było zamontowanie i uruchomienie zakupionej pompy ciepła, aby spełniała ona swoją funkcję na nieruchomości powoda.

Brak jakichkolwiek przesłanek, aby przyjąć, że powód, zamawiając u pozwanej pompę ciepła, miał na myśli wyłącznie montaż tej pompy bez zapewnienia jej uruchomienia i prawidłowego funkcjonowania. Ponieważ istniał spór co do treści umowy, należy przytoczyć regulację przepisu art. 65 § 1 k.c., w myśl którego oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, przy czym stosownie do § 2, w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Wiele okoliczności wskazuje na fakt, że powód nie tylko zamówił wskazaną pompę ciepła, ale także usługę odpowiedniego montażu i uruchomienia nabytego urządzenia. Wynika to z wiarygodnych i logicznych zeznań powoda, świadka R. J., jak również czynności podejmowanych przez pracowników pozwanej spółki, którzy wykonali czynność montażu i uruchomienia zakupionej pompy ciepła.

Wypada również zauważyć, że w przedłożonym formularzu umowy, na treść którego powód nie miał zasadniczego wpływu, pomimo tytułu „umowa sprzedaży” wskazano, że do obowiązków wykonawcy należy dostawa i montaż pompy ciepła, a ponadto, że „wykonawca zobowiązuje się do wykonania montażu pompy ciepła oraz udziela gwarancji na prawidłową pracę po wykonaniu tej instalacji zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i zaleceniami producenta instalacji pompy ciepła” (§ 8 ust. 1).

Nabyte urządzenie zostało podłączone przez pracowników pozwanej spółki do instalacji w nieruchomości powoda, a następnie doszło do uruchomienia pompy ciepła.

W sytuacji, gdyby po stronie pozwanej spółki nie spoczywał obowiązek instalacji dostarczonego urządzenia, pracownicy pozwanej w ogóle nie podejmowałiby się wskazanych czynności, bądź czynności te wiązałyby się z dodatkową opłatą. Odnosi się to również do czynności podjętych na skutek zgłoszeń reklamacyjnych wystosowanych przez powoda.

Z tych względów nie sposób podzielić twierdzenia pozwanej, że strony łączyła tylko umowa sprzedaży. Pozwana w ramach ustalonego wynagrodzenia dostarczyła oraz zamontowała wskazaną pompę ciepła, a zatem wykonała zasadnicze ustalenia zawarte w przedłożonej przez powoda, pomimo że umowa ta w imieniu pozwanej spółki została podpisana przez osobę będącą przedstawicielem handlowym.

Ustalenia w zakresie prawidłowości funkcjonowania nabytego urządzenia oraz wadliwości dobranego urządzenia, sąd dokonał przede wszystkim na podstawie wskazań wynikających z wydanej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu zewnętrznych i wewnętrznych sieci i urządzeń wodno-kanalizacyjnych, centralnego ogrzewania, wentylacji i klimatyzacji oraz przesyłu gazu.

Opinia sporządzona została przez osobę legitymującą się wieloletnim doświadczeniem oraz odpowiednimi kwalifikacjami, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie i stanowczo uzasadnione. Do wniosków wynikających z opinii strony nie miały zasadniczych zastrzeżeń.

Należy zauważyć, że opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków.

Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

W ocenie sądu nie sposób kwestionować ustaleń zawartych w opinii biegłego. Nie budzi bowiem wątpliwości spełnienie przez wydaną opinię wszelkich wymogów formalnych. Przedmiotowa opinia pisemna jest jasna, fachowa i obiektywna, została uzasadniona w dostatecznym stopniu. Wydana w sprawie opinia jest stanowcza i weryfikowalna z uwagi na jasność zawartych treści. Nie istniały też wątpliwości co do wiedzy, fachowości lub bezstronności biegłego, który przy wydawaniu opinii kierował się posiadaną wiedzą.

Wydana opinia zasługuje na przymiot wiarygodności ze względu na jej wewnętrzną spójność, zupełność i konsekwencję oraz fakt, że została wydana zgodnie z zasadami wiedzy specjalistycznej biegłego, w oparciu o analizę wszystkich stwierdzonych okoliczności faktycznych, jak również oględziny pompy ciepła.

Wypada zauważyć, że sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz mimo braku wiadomości specjalnych ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

Na podstawie wskazań opinii biegłego należało przyjąć, że zamontowana pompa ciepła nie jest w stanie osiągnąć wymaganej przepisami temperatury, wchodzi w stan awarii, w którym następuje rozmrażanie

parownika i następuje spadek temperatury w zasobniku, a co za tym idzie pomieszczeń mieszkalnych oraz nieosiągnięcie wymaganej przepisami temperatury ciepłej wody użytkowej.

Stwierdzone wady w wykonanym przez pozwaną montażu pompy ciepła mają niewątpliwie charakter wad istotnych.

O kwalifikacji danej wady jako istotnej nie przemawia wyłącznie stwierdzenie niezdatności dzieła do zwykłego użytku. Może mieć ona miejsce także wówczas, gdy oddane dzieło ma mniejszą, niż należało oczekiwać wartość lub użyteczność, jak również, gdy nie posiada określonych właściwości.

Tym samym nawet przyjęcie, że stan techniczny instalacji na gruncie niniejszej sprawy pozwalał na jej wykorzystywanie, nie świadczy automatycznie, że nie doszło do wystąpienia istotnych wad tego dzieła.

Należy wskazać, że powód zakupił pompę ciepła o znacznej wartości. Rzeczą nie budzącą wątpliwości jest, że w takiej sytuacji zamawiający oczekiwał, że instalacja ciepła budynku będzie wykorzystywać pełne możliwości zamówionego urządzenia. Dzieło wykonane przez powoda nie spełniało tych kryteriów, zaś przyjęta przez niego koncepcja instalacji wywołała dysfunkcje i utrudnienia w jej funkcjonowaniu, a nadto według wskazania powoda znacznie zwiększyła koszty eksploatacji.

Wypada zauważyć, że nawet w sytuacji, gdy powód przed montażem nie doprecyzował, jak ma konkretnie wyglądać obieg ciepła w instalacji zamontowanej na nieruchomości, to pozwana jako podmiot profesjonalny, który zobowiązał się do dostarczenia i montażu pompy ciepła, powinien dokonać właściwego montażu urządzenia, który zapewniałby prawidłowe funkcjonowanie pompy ciepła zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i zaleceniami producenta instalacji pompy ciepła.

Sam fakt ogólnej sprawności zamontowanej pompy w tym sensie, że możliwy był jej rozruch, nie jest jednak wystarczający do uznania, że urządzenie nie posiada wad lub posiada wyłącznie wady nieistotne.

Powód nie udowodnił natomiast, choć w tym zakresie to na nim spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.), że faktycznie szkoda, jaką poniósł z tytułu nadmiernego zużycia energii elektrycznej przez zamontowaną pompę ciepła wynosiła 7.000 zł.

Twierdzenia powoda, poza przesłuchaniem samego powoda i zeznaniami żony powoda, nie znajdują dostatecznego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. W szczególności powód nie przedłożył rachunków, czy dowodów wpłat za energię elektryczną zużytą tylko przez pompę ciepła, pomimo że urządzenie to miało być zaopatrzone w odrębny licznik energii elektrycznej.

Nie bez znaczenia dla oceny tej okoliczności powinien być fakt, że powód zgodził się na zamontowanie dodatkowego licznika energii elektrycznej, służącego wyłącznie opomiarowaniu pompy ciepła, co pozwoliłoby na miarodajne określenie, jakie było zużycie energii przez to urządzenie oraz jakie były koszty jego eksploatacji, a także czy koszty te przekraczały normalne zużycie energii przez to urządzenie.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W konkretnych okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy należało przyjąć, że strony łączyła umowa o dzieło, zgodnie z którą w myśl regulacji art. 627 k.c., pozwana spółka miała dostarczyć i zamontować na nieruchomości powoda pompę ciepła, z kolei powód miał zapłacić pozwanej za wykonane dzieło ustalone przez strony wynagrodzenie.

Mając na uwadze fakt, że pozwana spółka jako przyjmująca zamówienie była przedsiębiorcą, który w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej przyjął dzieło do wykonania, a powód jako zamawiający to osoba fizyczna, która zamawiała dzieło w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, dlatego doszło do zawarcia tzw. konsumenckiej umowy o dzieło.

W miejsce częściowo samodzielnej regulacji odpowiedzialności za wady dzieła w art. 637 k.c. i odesłania w art. 638 k.c. (w brzmieniu do 24 grudnia 2014 r.), w zakresie, w którym z przepisów o umowie o dzieło nie wynika nic innego w tym przedmiocie, zgodnie ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014 r., poz. 827), od dnia 25 grudnia 2014 r. obowiązuje w art. 638 § 1 k.c. generalna zasada odpowiedniego stosowania do umowy o dzieło przepisów o rękojmi przy sprzedaży tj. art. 556–576⁴ k.c., z wyjątkiem wskazanym w art. 638 § 1 zdanie drugie k.c.

Zatem w zakresie odpowiedzialności za wady dzieła od dnia 25 grudnia 2014 r. obowiązuje w kodeksie cywilnym model rękojmi odpowiadający koncepcji rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, z wyłączeniami przewidzianymi w art. 638 § 1 zdanie drugie k.c.

W konkretnych okolicznościach strony zawarły umowę w dniu 6 sierpnia 2015 r. W konsekwencji w niniejszej sprawie zastosowanie powinny znaleźć poprzez odesłanie w art. 638 k.c. przepisy o rękojmi przy sprzedaży tj. art. 556–576⁴ k.c.

Zgodnie z art. 556 k.c., sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmią).

Wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. Rzecz sprzedana jest niezgodna z umową w szczególności, gdy nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia; nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór; nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia; została kupującemu wydana w stanie niezupełnym (art. 556¹ § 1 k.c.).

Rzecz sprzedana ma wadę fizyczną także w razie nieprawidłowego jej zamontowania i uruchomienia, jeżeli czynności te zostały wykonane przez sprzedawcę lub osobę trzecią, za którą sprzedawca ponosi odpowiedzialność, albo przez kupującego, który postąpił według instrukcji otrzymanej od sprzedawcy (art. 556¹ § 3 k.c.).

Okolicznością uzasadniającą powstanie odpowiedzialności pozwanej z tytułu rękojmi było istnienie wady rzeczy (niezgodność rzeczy z umową), co potwierdziła opinia biegłego.

Wypada zauważyć, że ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter niemal absolutny. Obciąża go niezależnie bowiem od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosił w tym zakresie jakkolwiek winę, a nawet czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa.

Brak wiedzy pozwanej, choćby nawet elementarnej, czy nawet podejrzeń, w żaden sposób nie wpływał więc na wyłączenie odpowiedzialności, czy jej ograniczenie (art. 557 § 1 k.c.).

Zarówno w judykaturze, jak i doktrynie, ugruntowany został także pogląd, że aby nastąpiło zwolnienie sprzedawcy od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, w myśl art. 557 k.c., kupujący musi wiedzieć o wadzie i nie podlega badaniu kwestia, czy powinien był wiedzieć.

Dla zwolnienia sprzedawcy od odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady nie wystarczy, że kupujący mógł, przy dołożeniu należytej staranności, wadę zauważyć. Sprzedawca bowiem odpowiada także za wady jawne, jeśli nie były kupującemu znane.

W art. 354 k.c. mieści się również obowiązek lojalności sprzedawcy wobec kupującego, który winien w szczególności przejawiać się w przedstawieniu drugiej stronie, niebędącej fachowcem w danej dziedzinie, rzeczywistego stanu sprzedawanej rzeczy.

To na stronie pozwanej spoczywał obowiązek wykazania, że po wykonanym montażu pompy ciepła nie miała ona wad fizycznych oraz spełniała swoją funkcję. Obowiązkowi temu pozwana nie uczyniła zadość. W sprawie nie doszło do wyłączenia roszczeń z tytułu rękojmi, zatem rozważanie okoliczności kwalifikowanych, nie tylko braku poinformowania powoda o wadzie, ale i jej podstępного zatajenia przez pozwaną, miało znaczenie drugorzędne.

Zgodnie z przyjmowaną w judykaturze definicją pojęcia wad istotnych, są to wady, które czynią dzieło niezdatnym do zwykłego użytku, albo które sprzeciwiają się wyraźnej umowie.

W tym zakresie należy uwzględniać odpowiednie oczekiwania zamawiającego związane z funkcjonowaniem dzieła. Ma on prawo domagać się bowiem nie tylko jego ogólnej sprawności pod względem technicznym, lecz także normalnego i niezakłóconego funkcjonowania wszystkich jego zespołów i elementów, pozwalających na właściwą eksploatację dzieła, zgodnie z jego przeznaczeniem i parametrami techniczno-eksploatacyjnymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 388/03, niepubl.).

Wypada także zauważyć, że nabywca towaru nie może odstąpić od umowy, gdy niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Niewątpliwie przy ocenie istotności powinien być uwzględniony punkt widzenia kupującego, jednakże niezbędne jest przyjęcie możliwie zobiektywizowanej miary niezgodności towaru

z umową. Stopień wadliwości towaru nie może sprzeciwiać się właściwościom towaru wyraźnie określonym przez strony w umowie.

Ujawnione w sprawie okoliczności, wobec występowania wad istotnych dostarczonego i zamontowanego urządzenia, uzasadniały odpowiedzialność pozwanej z tego tytułu. Powód w ustawowym terminie skorzystał z uprawnień wynikających z rękojmi.

Jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady (art. 560 § 1 k.c.).

Wypada zauważyć, że w sytuacji, gdy strona, która od umowy odstąpiła z przyczyn leżących po drugiej stronie, może na podstawie art. 491-493 k.c. domagać się od tej strony naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Z kolei w myśl przepisu art. 494 k.c., strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co od niej uzyskała na mocy umowy; może żądać zwrotu nie tylko tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Przychylić się należy do poglądu, że szkoda ta obejmuje nie tylko szkodę spowodowaną niedojściem umowy do skutku, ale w jej zakres wchodzi także poniesione koszty związane z tą umową i z koniecznością odstąpienia od niej.

Sam fakt skutecznego odstąpienia od umowy nie wystarcza, aby powstała odpowiedzialność odszkodowawcza kontrahenta. Za każdym razem muszą być bowiem spełnione przesłanki odpowiedzialności *ex contractu*.

Dominujący pogląd nakazuje przyjmować, że szkoda podlegająca naprawieniu obejmuje nie tylko uszczerbek powstały w majątku wierzyciela wskutek braku oczekiwanego świadczenia (pomniejszony o wartość niespełnionego świadczenia wzajemnego), ale także utracony zysk, jak również koszty poniesione przez niego już po odstąpieniu od umowy.

Powód wykazał fakt skutecznego odstąpienia od zawartej umowy, a tym samym zasadność żądania zwrotu wynagrodzenia świadczonego na rzecz pozwanej, a także poniesionego faktycznie przez powoda kosztu nabycia dodatkowej pompy, co sprowadza się do zasądzonej kwoty 28.500 zł.

Powód nie wykazał natomiast faktycznego zakresu szkody z tytułu nadmiernego zużycia energii elektrycznej przez zamontowaną pompę ciepła.

Z tych względów w tym zakresie przedmiotowe powództwo jako nieudowodnione i nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Pozew w niniejszej sprawie został złożony dnia 4 października 2018 r. Mając na względzie regulacje art. 646 k.c., art. 568 k.c., art. 117 k.c., art. 120 § 1 k.c., art. 123 § 1 pkt 1 k.c., nie sposób podzielić zarzutu pozwanej, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu zasądzonego świadczenia pieniężnego sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie do przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania.

Wezwanie dłużnika do wykonania ma charakter oświadczenia woli, a jego złożenie uzupełnia treść istniejącego między stronami stosunku prawnego, przy czym zobowiązanie dotychczas bezterminowe staje się zobowiązaniem terminowym.

Przed wytoczeniem powództwa powód nie skierował do pozwanej jednoznacznego wezwania do zapłaty dochodzonych w sprawie należności, wobec powyższego powodowi należały się odsetki za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu.

Żądanie zapłaty odsetek za wcześniejszy okres jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu. Brak uzasadnionych podstaw, aby odsetki za opóźnienie podlegały zasądzeniu już od daty zawarcia umowy, zwłaszcza że w dacie tej powód nawet jeszcze nie przekazał pozwanej ustalonego wynagrodzenia. Z treści żądania pozwu nie sposób przyjąć, że żądanie zapłaty odsetek odnosiło się do innych odsetek, niż odsetki za opóźnienie.

Wysokość odsetek za opóźnienie w braku odmiennego jej ustalenia odpowiada odsetkom ustawowym zgodnie z art. 481 § 2 k.c., z uwzględnieniem zmiany wprowadzonej z dniem 1 stycznia 2016 r. przez art. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 poz. 1830).

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy sąd orzekł jak w punkcie 1. i 2. sentencji wyroku.

O kosztach procesu sąd postanowił na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia pomiędzy stronami tych kosztów.

Z żądanej przez powoda kwoty 35.500 zł zasądzona została kwota 28.500 zł, wobec czego strona powodowa wygrała proces w 80%, zatem w takim też zakresie koszty procesu powinny obciążać pozwaną jako przegrywającego spór.

Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 4.714,90 zł [1.775 zł opłata sądowa od pozwu + 2.939,90 zł wydatki na opinię biegłego], zaś pozwana poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 4.117 zł [3.600 zł wynagrodzenie fachowego pełnomocnika ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa + 500 zł wydatki na świadka i opinie biegłego], co stanowi w sumie kwotę 8.831,90 zł.

Roszczenie strony powodowej zostało uwzględnione w ok. 80%, zatem koszty procesu powinny obciążać powoda w 20%, a pozwaną w 80% [7.065,52 zł (8.831,90 zł x 80%) - 4.117,00 zł].

W konsekwencji powodowi przysługiwał od pozwanej zwrot kosztów procesu w kwocie 2.948,52 zł, o czym sąd postanowił w punkcie 3. wyroku.

Powód uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 4.000 zł, zaksięgowaną pod pozycją 500049726487.

Zaliczka nie została w pełni wykorzystana, gdyż wynagrodzenie biegłego zostało pokryte z tej zaliczki do wysokości 2.939,90 zł. Ze wskazanej zaliczki pozostała zatem kwota 1.060,10 zł.

W konsekwencji na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), sąd z urzędu zwrócił na rzecz powoda niewykorzystaną część zaliczki.

Źródło: www.orzeczenia.ms.gov.pl

Wybrana działalność Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (na podstawie komunikatów UOKiK)

1. Decyzje Prezesa UOKiK - kary w wysokości ponad 60 mln zł dla BNP PARIBAS, MILLENNIUM I SANTANDER BANK

Prezes UOKiK uznał za niedozwolone klauzule dotyczące zasad ustalania kursów walut, na podstawie których naliczane są raty kredytów indeksowanych m.in. do euro i franka szwajcarskiego. Prezes UOKiK nałożył na banki kary finansowe w wysokości: 26,6 mln zł dla BNP Paribas, 10,5 mln zł dla Millennium oraz 23,6 mln zł dla Santander Bank Polska, zakazał również stosowania zakwestionowanych klauzul.

Prezes UOKiK wydał trzy decyzje, w których zakwestionował postanowienia zawarte w aneksach do umów kredytowych nieprecyzyjnie określające zasady ustalania kursów walut obcych, w oparciu o które banki przeliczają raty kredytów. W efekcie funkcjonujących zapisów, banki mają możliwość subiektywnego kształtowania kursów walutowych, stanowiących podstawę ustalania wysokości rat

placonych przez kredytobiorców. Podstawą do zajęcia się sprawą były sygnały od konsumentów. Decyzje dotyczą banków: BNP Paribas, Millennium, Santander Bank Polska.

Kursy walutowe

Kursy ustalane przez banki są określane przez nie dowolnie - w oparciu o pojęcie „średniego kursu walutowego na rynku międzybankowym” (Santander Bank Polska, BNP Paribas), który nie jest zdefiniowany w żadnych przepisach. Co więcej, klient nie wie, gdzie dokładnie powinien szukać tych kursów, ponieważ postanowienia odsyłają do serwisu Reuters (BNP Paribas, Santander Bank Polska, Bank Millennium), nie precyzując o którą dokładnie stronę internetową serwisu chodzi. Z wyjaśnień BNP Paribas i Santander Bank Polska wynika, że są to płatne serwisy dostępne wyłącznie dla instytucji finansowych. Kredytobiorcy nie mają do nich dostępu, nie znają nawet ich nazw.

Wątpliwości budzą także postanowienia, w którym BNP Paribas i Santander Bank Polska określające prawo do zmiany źródła danych, jeśli kursy walutowe w serwisie Reuters przestaną być dostępne - banki nie wskazują jednak ich nazw.

BNP Paribas ponadto wylicza kursy w oparciu o „średnie rynkowe kursy walut” i wartość Współczynnika Korygującego Kupna (WKK) oraz Współczynnika Korygującego Sprzedaży (WKS). Zgodnie z postanowieniami, wartości WKK i WKS zależą od zmienności kursów na rynku międzybankowym, płynności poszczególnych walut oraz konkurencyjności oferowanych klientom kursów walut. Są to, zdaniem UOKiK, określenia niejasne i nieprecyzyjne, niemożliwe do zweryfikowania przez klientów banku.

Dodatkowo Bank Millennium zastrzega, że „wartości kursu kupna i wartości kursu sprzedaży z Tabeli Kursów Walut Obcych mogą odbiegać od kursu bazowego o nie więcej niż 10 proc.”, a kurs ustalony przez Santander Bank Polska może odbiegać o 1 proc. od prezentowanego przez Reuters. W przypadku BNP Paribas m.in. „wysokość spreadu walutowego nie może być większa niż 10 proc. średniego rynkowego kursu waluty”. Banki nie wskazały jednak, jakimi kryteriami kierują się, ustalając odchylenia kursu kupna i kursu sprzedaży. Informacje te powinny być podawane w sposób przejrzysty, jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości interpretacyjnych – tak aby każdy kredytobiorca mógł bez problemu sprawdzić, jak wysoka będzie jego rata i czy została ustalona w oparciu o rzetelnie wyliczony kurs sprzedaży waluty obcej.

Tabele opłat i prowizji

Nieakceptowalne są również postanowienia odsyłające kredytobiorców do kursów umieszczonych w tabelach opłat i prowizji, bowiem żaden z wymienionych banków nie określa, kiedy i ile razy dziennie te tabele będą sporządzane oraz publikowane. Kredytobiorca nie wie, po którym konkretnie kursie bank

przeliczy ratę. Istnieje więc możliwość, że bank narzuci konsumentom najkorzystniejszą dla siebie stawkę. Tym samym, mają możliwość swobodnego kształtowania wysokości zadłużenia konsumentów.

Decyzje Prezesa UOKiK

Za stosowanie klauzul niedozwolonych Prezes UOKiK nałożył następujące kary:

- BNP Paribas -26 625 686 zł
- Bank Millennium - 10 464 213 zł
- Santander Bank Polska - 23 634 055 zł

Po uprawomocnieniu się decyzji banki mają również powiadomić o nich konsumentów i poinformować ich, że zakwestionowane postanowienia jako niedozwolone nie są wiążące dla konsumentów i należy je traktować tak, jakby w ogóle ich nie było w aneksie do umowy. Ułatwi to również konsumentom dochodzenie roszczeń.

Decyzje nie są prawomocne. Banki mogą odwołać się do sądu.

Decyzje w podobnych sprawach Prezes UOKiK wydał już wobec: Deutsche Bank Polska (prawie 7 mln zł kary) i Getin Noble Bank (prawie 13,5 mln zł). Urząd prowadzi także postępowania wobec kolejnych 4 banków: Raiffeisen Bank International AG (wcześniej: Raiffeisen Bank Polska), PKO BP, BPH, Pekao SA.

2. Kontrole kotłów na paliwo stałe

Prezes UOKiK weryfikuje, czy kotły na paliwo stałe spełniają określone w przepisach wymagania. Do tej pory wyeliminowano 6,4 tys. ofert internetowych, wobec 11 przedsiębiorców prowadzone są postępowania – to jedne z efektów pracy UOKiK. Przedsiębiorca odpowiedzialny za sprzedaż kotła niespełniającego wymagań może zostać zobowiązany do jego odkupienia i demontażu.

Okres grzewczy za pasem – to moment, w którym wiele osób myśli o wymianie lub zakupie kotła do ogrzewania mieszkania. Na co zwrócić uwagę? W sklepie musimy znaleźć etykietę energetyczną, która podpowie, czy jest on wydajny i oszczędny. Mówi o tym klasa efektywności energetycznej. Najlepsza to A+++, najgorsza to D.

Inspekcja Handlowa od początku roku sprawdza jakość i oznakowanie kotłów na paliwo stałe. Kontrolowane są kotły dostępne zarówno w sieciach handlowych, jak i u producentów oraz w ofertach internetowych. W trakcie kontroli pobierane są także kotły do badań laboratoryjnych.

Najnowsze wyniki kontroli kotłów.

Od początku roku do połowy września inspektorzy Inspekcji Handlowej skontrolowali 319 modeli kotłów na paliwo stałe dostępnych w dystrybucji – w większości przypadków oceniali załączoną dokumentację. 25 modeli kotłów skierowano do badań laboratoryjnych. Z dotychczas przebadanych kotłów 7 nie spełniło

wymagań ze względu m.in. na zawyżony poziom emisji pyłu, tlenków azotu lub tlenku węgla albo zawyżoną deklarowaną klasę sezonowej efektywności energetycznej (w rzeczywistości kocioł miał niższą klasę, niż zadeklarował producent). Podczas jednego z badań laboratoryjnych nakręcono film, który pokazuje, jakie zagrożenie stwarza niesprawny kocioł. W tym przypadku przez nieszczelne drzwiczki wydobywa się dym i groźne gazy, stwarzające zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego.

Trwa również weryfikacja kotłów sprzedawanych na popularnych platformach m.in. Allegro.pl, OLX.pl, sprzedajemy.pl, lento.pl, gumtree.pl, gratka.pl. Od początku roku do połowy września pracownicy UOKiK oraz Inspekcji Handlowej zakwestionowali 6 428 aukcji, na których sprzedawcy oferowali kotły niezgodne z wymaganiami. W związku z tym Prezes UOKiK poinformował właścicieli tych platform o obowiązujących przepisach i zażądał wyeliminowania tych ofert, w wyniku czego zostały one usunięte. Na mocy porozumienia z 11 marca 2020 r. między Prezesem UOKiK a Allegro.pl, platforma podjęła działania mające na celu zapewnienie, aby umieszczane za jej pośrednictwem oferty dotyczyły kotłów na paliwo stałe, które spełniają wymagania przewidziane w obowiązujących przepisach. Ponadto Allegro.pl przekazało UOKiK dane podmiotów oferujących poprzez ich platformę niezgodne kotły na paliwo stałe. Informacje te wykorzystano w kontrolach Inspekcji Handlowej.

Aktualnie toczą się prace legislacyjne w zakresie walki ze smogiem i ubóstwem energetycznym oraz poprawą efektywności energetycznej budynków. Nowe regulacje mają w szczególności przyczynić się do obniżenia poziomu pyłów emitowanych do powietrza z sektora komunalno-bytowego. Jednym z proponowanych rozwiązań jest utworzenie Centralnej Ewidencji Emisyjności Budynków, która posłuży do identyfikacji źródeł emisji. Planowane jest objęcie ewidencją, zarówno budynków użyteczności publicznej, jak i budynków mieszkalnych. Właściciele budynków lub zarządcy budynków lub lokali korzystający z kotłów gazowych, kotłów na paliwa stałe, pieców kaflowych, kuchni węglowych będą zobowiązani do złożenia pisemnej deklaracji do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta o posiadaniu takich kotłów. W ten sposób zostaną zinwentaryzowane wszystkie źródła ciepła i spalania paliw. Naruszenie obowiązku złożenia deklaracji będzie karane jak wykroczenie.

Efekty działań IH i UOKiK

W trakcie realizowanych przez wojewódzkie inspektoraty IH kontroli kotłów na paliwo stałe 45 przedsiębiorców podjęło dobrowolne działania naprawcze i uzupełniło wymagane informacje, np. o właściwym rodzaju paliwa jakim należy palić. W 12 sprawach inspektorzy zawiadomili organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na wprowadzeniu do obrotu kotłów niespełniających wymagań i mogących stanowić zagrożenie dla środowiska.

W przypadku stwierdzenia podczas badań laboratoryjnych, że kocioł na paliwo stałe nie spełnia obowiązujących parametrów, po przeprowadzeniu postępowania, Prezes UOKiK może nakazać wycofanie wadliwych kotłów

z rynku, w tym odinstalowanie ich z domów konsumentów oraz odkupienie urządzeń i ich utylizację na koszt producenta. Do tej pory Prezes UOKiK wszczął 11 postępowań administracyjnych w sprawie wprowadzonych do obrotu 59 modeli kotłów na paliwo stałe niespełniających wymagań, które dotyczyły kwestii dokumentacji, np. źle sporządzonej deklaracji zgodności oraz niepełnych informacji bądź ich braku w instrukcjach użytkowania i montażu, a także niezgodności stwierdzonych podczas badań. W toku postępowań przedsiębiorcy dobrowolnie podejmują działania naprawcze, głównie dotyczące nieprawidłowości w dokumentacji.

3. Prezes UOKiK sprawdzi praktyki nadawców tv.

Prezes UOKiK sprawdzi w postępowaniu wyjaśniającym czy sprzedaż pakietów programów telewizyjnych operatorom, w tym sieciom kablowym, przez nadawców ogranicza konkurencję? Czy nadawcy wykorzystują pozycję rynkową na rynku reklamy?

Do UOKiK napływają liczne skargi, w szczególności operatorów telewizyjnych, na sposób sprzedaży programów przez nadawców. Wszczęcie postępowania poprzedziły spotkania i konsultacje z różnymi podmiotami działającymi na rynku. Operatorzy zwracali uwagę, że nie mają możliwości wyboru pojedynczych programów, lub ich zakup jest ekonomicznie nieopłacalny i stąd muszą nabywać je w pakietach także wówczas, gdy ich skład programowy jest nieatrakcyjny dla klientów. Oznacza to, że wyboru w konsekwencji może być pozbawiony także konsument, czyli widz.

Prezes UOKiK wszczął postępowanie wyjaśniające, w którym przyjrzy się relacjom pomiędzy nadawcami a operatorami, w szczególności telewizji kablowych i platform cyfrowych. Sprawdzi w nim m.in. strukturę rynku, w tym to, czy nadawcy, nie dyskryminują konkurencyjnych operatorów, a także czy nie wykorzystują swojej pozycji dominującej na rynku reklamy. Wśród badanych wątków znajdzie się również wpływ zachowania nadawców na ofertę, którą operatorzy kierują do konsumentów.

Urząd zbada jaki wpływ na przychody z reklam osiągane przez nadawców ma sprzedawanie przez nich paczek programów oraz na ile pakietyzacja może ograniczać dostęp do rynku mniejszym nadawcom.

Prawo antymonopolowe zabrania zachowań naruszających konkurencję - rynkowym dominantom nie wolno między innymi stosować sprzedaży związanej lub nierówno, dyskryminacyjnie, traktować swoich kontrahentów.

Postępowanie wyjaśniające prowadzone jest w sprawie, nie przeciwko konkretnym przedsiębiorcom. Jeśli jednak na podstawie zebranych informacji okaże się, że nadawcy naruszają prawo, wówczas zostaną postawione im zarzuty dotyczące stosowania praktyk ograniczających konkurencję. Grozi za to kara do 10 proc. rocznego obrotu przedsiębiorcy.

Źródło: www.uokik.gov.pl

Wybrana działalność Inspekcji Handlowej (na podstawie komunikatów PIH)

1. Baterie i akumulatory kontrola Inspekcji Handlowej

Inspekcja Handlowa jest wyspecjalizowanym organem kontroli powołanym do ochrony interesów i praw konsumentów oraz interesów gospodarczych państwa. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 b) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o Inspekcji Handlowej (Dz. U z 2019 r., poz. 1668 z późn. zm.) do zadań Inspekcji Handlowej należy kontrola przestrzegania przez sprzedawców detalicznych i sprzedawców hurtowych przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. z 2019 r., poz. 521 z późn.zm.) dotyczących:

- dopuszczalnej zawartości rtęci, kadmu we wprowadzonych do obrotu bateriach i akumulatorach (art. 8 ustawy o bateriach i akumulatorach),
- oznakowania wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów (art. 9 ww. ustawy),
- zasad projektowania wprowadzonego do obrotu sprzętu oraz dołączanych do nich instrukcji (art. 11 ww. ustawy),
- obowiązków sprzedawców hurtowych i sprzedawców detalicznych, baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych oraz przedsiębiorców świadczących usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów art. 48-50, art. 53 oraz art. 54 ust. 1 i 2 ww. ustawy).

Zgodnie z Planem Kontroli Inspekcji Handlowej na rok 2019 w IV kwartale na terenie całego kraju przeprowadzono kontrolę prawidłowości obrotu akumulatorami i bateriami. Głównym celem kontroli było przeprowadzenie oceny, w jakim stopniu przedsiębiorcy wywiązują się z obowiązków wynikających z ustawy o bateriach i akumulatorach. Kontrolą objęto przedsiębiorców będących w rozumieniu ustawy o bateriach i akumulatorach :

- sprzedawcami detalicznymi – tj. przedsiębiorcami, którzy w ramach wykonywanej działalności gospodarczej udostępniają odpłatnie lub nieodpłatnie baterie lub akumulatory w celu używania przez użytkowników końcowych, w tym także jako przynależność albo część składową urządzenia lub dodatek do innych produktów(art. 6 pkt 14 ww. ustawy);
- sprzedawcami hurtowymi – tj. przedsiębiorcami, którzy w ramach wykonywanej działalności gospodarczej udostępniają odpłatnie lub nieodpłatnie baterie lub akumulatory w celu ich dalszego odpłatnego lub nieodpłatnego udostępniania, w tym także jako przynależność albo część składową urządzenia lub dodatek do innych produktów (art. 6 pkt 15 ww. ustawy);

- sprzedawcami hurtowymi i detalicznymi oferującymi sprzęt elektryczny lub elektroniczny w całości albo w części zasilany bateriami lub akumulatorami lub przystosowany do tego rodzaju zasilania.

Poza kontrolą podmiotów oferujących baterie i akumulatory sprawdzano także czy wyroby znajdujące się w obrocie spełniają określone przepisami wymagania. Zgodnie z definicją zawartą w ustawie o bateriach i akumulatorach jako baterie (akumulatory) rozumie się źródła energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku:

- a. pierwotnych ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania albo
- b. wtórnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania.

Kontrolą objęto:

- baterie i akumulatory przenośne w rozumieniu art. 6 pkt 3 ww. ustawy, tj. – baterie i akumulatory, w tym ogniwa guzikowe lub zestawy, które są szczelnie zamknięte i mogą być przenoszone w ręku oraz nie stanowią baterii przemysłowej i akumulatora przemysłowego albo baterii samochodowej i 3akumulatora samochodowego, w szczególności:
 - a. baterie jednoogniwowe typu AA i AAA,
 - b. baterie i akumulatory, które są przeznaczone do używania w telefonach przenośnych, komputerach przenośnych, elektronarzędziach bezprzewodowych, zabawkach i sprzęcie gospodarstwa domowego,
 - c. baterie i akumulatory, które są przeznaczone do używania w gospodarstwach domowych do zwykłych celów,
 - d. inne baterie i akumulatory, niewymienione wyżej, a które mogą być bez trudności przenoszone oraz nie są bateriami samochodowymi i akumulatorami samochodowymi oraz bateriami przemysłowymi i akumulatorami przemysłowymi;
- baterie i akumulatory samochodowe w rozumieniu art. 6 pkt 4 ww. ustawy, tj. - baterie i akumulatory, które są używane do rozruszników, oświetlenia lub inicjowania zapłonu w pojazdach;
- sprzęt w rozumieniu art. 4 pkt 13 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2019 r., poz. 1895 z późn. zm.) , który jest w całości albo w części zasilany bateriami lub akumulatorami lub jest przystosowany do tego rodzaju zasilania (patrz art. 6 pkt 16) ustawy o bateriach i akumulatorach).

Ogółem skontrolowano 54 przedsiębiorców, a różnego rodzaju nieprawidłowości stwierdzono u 8 z nich (14,8 proc. skontrolowanych).

Kontrolą objęto 109 partii baterii oraz 77 partii akumulatorów oraz 42 partie sprzętu zasilanego bateriami lub akumulatorami. Zakwestionowano 2 partie sprzętu w rozumieniu art. 4 pkt 13 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

W toku kontroli sprawdzano:

- Prawdliwość oznaczenia oferowanych do sprzedaży baterii i akumulatorów. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym zestawy oraz ogniwa guzikowe, powinny być w sposób widoczny, czytelny i trwały, oznakowane symbolem selektywnego zbierania. W toku kontroli w powyższym zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.
- Stosownie do art. 31 ust. 3 ustawy o bateriach akumulatorach do baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych, akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych powinny być dołączone informacje o warunkach i trybie ich zwrotu oraz o zorganizowanych dla nich punktach zbierania. W powyższym zakresie nieprawidłowości nie stwierdzono.

1) Prawdliwość zaprojektowania i oznakowania sprzętu

W celu sprawdzenia prawidłowości zaprojektowania i oznakowania sprzętu oględzinom poddano ogółem 42 partie sprzętu elektrycznego lub elektronicznego w całości albo w części zasilanego bateriami lub akumulatorami lub przystosowanego do tego rodzaju zasilania.

Stwierdzono, że wszystkie ww. wyroby były zaprojektowane w sposób umożliwiający łatwe usunięcie z nich zużytych baterii i zużytych akumulatorów, zgodnie z wymaganiami art. 11 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach.

W jednym przypadku nie dołączono informacji o rodzaju zamontowanych baterii i w jednym nie dołączono informacji o sposobie bezpiecznego usunięcia baterii ze sprzętu. Do przedsiębiorców wprowadzających ww. wyroby do obrotu wystąpiono z wnioskami o uzupełnienie brakujących informacji oraz skierowano informacje do właściwych miejscowo inspektoratów ochrony środowiska.

2) Prawdliwość i legalność wykonywania działalności.

Sprzedawcy detaliczni.

Zgodnie z art. 48 ustawy o bateriach i akumulatorach, sprzedawca detaliczny baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych, którego powierzchnia sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2020 r. poz. 293) przekracza 25 m² ma obowiązek:

- przyjmowania selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego przez udostępnienie pojemnika na zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne, bez żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;
- przekazywania zebranych, zużytych baterii i zużytych akumulatorów, sprzedawcy hurtowemu lub zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory

W powyższym zakresie skontrolowano ogółem 40 sprzedawców detalicznych, stwierdzając u jednego z nich niewywiązywanie się z powyższych obowiązków. Wobec przedsiębiorcy został skierowany wniosek do sądu o ukaranie z art. 86 pkt 1 i 2 ustawy o bateriach i akumulatorach. Kontrolowany usunął powyższe nieprawidłowości - umieścił pojemnik na zużyte baterie i akumulatory z informacją o treści: „Tu możesz wrzucać nieodpłatnie zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne”.

Ponadto prowadząc kontrolę u 30 sprzedawców detalicznych oferujących baterie samochodowe kwasowo-ołowiowe lub akumulatory samochodowe kwasowo-ołowiowe inspektorzy ustalili, że jeden z kontrolowanych w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży nie umieścił informacji o punktach zbierania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, zorganizowanych przez wprowadzającego baterie lub akumulatory, którego baterie lub akumulatory sprzedaje – art. 53 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy.

Przedsiębiorca w toku kontroli podjął działania zmierzające do usunięcia nieprawidłowości poprzez uwidocznienie wymaganych informacji.

Ustalono dodatkowo, że dwóch przedsiębiorców dokumentowało pobieranie i zwrot opłaty depozytowej na dokumencie niezgodnym ze wzorem określonym w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 25 kwietnia 2019 r. w sprawie wzoru dokumentu potwierdzającego pobranie opłaty depozytowej i dokumentu potwierdzającego zwrot opłaty depozytowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 811).

Kontrolowani zostali pouczeni o obowiązku stosowania dokumentu potwierdzającego pobranie i zwrot opłaty depozytowej, zgodnego ze wzorem określonym w ww. rozporządzeniu Ministra Środowiska.

Sprzedawcy hurtowi.

Zgodnie z art. 49 ustawy o bateriach i akumulatorach, sprzedawca hurtowy baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych ma obowiązek:

- przyjmowania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, bez żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;
- przekazywania zebranych, zużytych baterii i zużytych akumulatorów, sprzedawcy hurtowemu lub zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory.

W powyższym zakresie skontrolowano ogółem 1 sprzedawcę świadczących usługi w zakresie wymiany zużytych baterii i zużytych akumulatorów nie stwierdzając nieprawidłowości.

Przedsiębiorca świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii i zużytych akumulatorów.

Zgodnie z art. 50 ustawy o bateriach i akumulatorach przedsiębiorca świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii i zużytych akumulatorów ma obowiązek:

- przyjmowania selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego, bez żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;
- przekazywania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów

W powyższym zakresie skontrolowano ogółem 19 sprzedawców hurtowych, nie stwierdzając nieprawidłowości u żadnego z nich.

3) Prawdliwość udzielania gwarancji

Podczas kontroli 21 przedsiębiorców oferujących baterie lub akumulatory z gwarancją producenta, sprawdzano, czy wydawane dokumenty gwarancyjne spełniały wymogi odpowiednich przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r., poz. 1145 z późn. zm.).

Wszystkie 77 skontrolowane oświadczenia gwarancyjne, zgodnie z art. 577 1 § 1 Kodeksu cywilnego zostały sporządzone w języku polskim i nie zawierały sformułowań niezrozumiałych i wprowadzających w błąd. Ponadto w oświadczeniach gwarancyjnych brakowało podstawowych informacji potrzebnych do wykonywania uprawnień z gwarancji, wymaganych na podstawie art. 577 1 § 2 Kodeksu cywilnego, tj. w szczególności.:

- stwierdzenia, że gwarancja nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z przepisów o rękojmi za wady rzeczy sprzedanej – 4 oświadczenia gwarancyjne
- czasu trwania i terytorialnego zasięgu ochrony gwarancyjnej – jedno oświadczenie gwarancyjne,
- dotyczących uprawnień przysługujących w razie stwierdzenia wady – jedno oświadczenie gwarancyjne,
- nazwy i adresu gwaranta lub jego przedstawiciela na terenie Rzeczypospolitej Polskiej – jedno oświadczenie gwarancyjne.

W związku z powyższym do gwarantów skierowano wystąpienia pokontrolne z wnioskami o dostosowanie treści kart gwarancyjnych do wymogów ustawy lub kontrolowani przedsiębiorcy

zobowiązali się do podjęcia dobrowolnych działań u producenta w celu uzupełnienia treści dokumentów gwarancyjnych o brakujące informacje.

4) Badania laboratoryjne

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym baterie i akumulatory zamontowane w sprzęcie, nie mogą zawierać więcej niż 0,0005 % wagowo rtęci.

Ponadto wprowadzane do obrotu baterie przenośne i akumulatory przenośne, w tym zamontowane w sprzęcie, nie mogą zawierać więcej niż 0,002 % wagowo kadmu (art. 8 ust. 2 ww. ustawy) z wyjątkiem baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych przeznaczonych do użytku w:

- systemach awaryjnych i alarmowych, w tym w oświetleniu awaryjnym,
- urządzeniach medycznych,
- elektronarzędziach bezprzewodowych (art. 8 ust. 3 ww. ustawy).

W toku kontroli u sprzedawców hurtowych pobrano do badań 21 partii baterii oraz akumulatorów. Wyniki badań przeprowadzonych w Laboratorium UOKiK w Łodzi w zakresie zawartości kadmu, ołowiu i rtęci, nie dały podstaw do zakwestionowania próbek.

W toku przeprowadzonej kontroli nieprawidłowości ujawniono u 14,8 proc. kontrolowanych przedsiębiorców i jedynie w przypadku 1,83 proc. wszystkich skontrolowanych wyrobów. W porównaniu do kontroli przeprowadzonej w roku 2018 odnotowano spadek nieprawidłowości stwierdzonych u kontrolowanych przedsiębiorców (o 4,4 pkt procentowych) oraz (o 1,17 pkt procentowego) zmniejszenie liczby zakwestionowanych wyrobów.

Podsumowując wyniki kontroli można stwierdzić, że kontrolowani przedsiębiorcy, jak również producenci i importerzy, których wyroby były kontrolowane w zdecydowanej większości przestrzegają postanowień ustawy o bateriach i akumulatorach. W większości ujawnione w toku przeprowadzonej kontroli nieprawidłowości dotyczyły naruszeń prawa występujących powszechnie również w innych obszarach rynku, tj. treści kart gwarancyjnych. Nieprawidłowości dotyczące zapisów w kartach gwarancyjnych niezgodnych z wymaganiami Kodeksu cywilnego to wynik zaniedbania ze strony wprowadzającego produkty do obrotu.

W związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi podczas kontroli podjęto m. in. następujące działania:

- skierowano do 5 przedsiębiorców wystąpienia pokontrolne⁹ w celu wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości,
- wydano 1 żądanie w celu usunięcia stwierdzonych w toku kontroli nieprawidłowości,
- wobec 1 osoby zastosowano pouczenia na podstawie art. 41 Kodeksu wykroczeń,

- skierowano 1 wniosek do sądu
- skierowano informacje o stwierdzonych nieprawidłowościach do właściwych urzędów marszałkowskich oraz wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska.

Biorąc pod uwagę ustalenia kontroli, jak również to, że baterie i akumulatory stanowią segment rynku, z którego odpady mogą stanowić zagrożenie ekologiczne należy monitorować i okresowo poddawać kontrolom jego funkcjonowanie, szczególnie w odniesieniu do postępowania ze zużytymi bateriami i akumulatorami

2. Farby i lakiery - kontrola Inspekcji Handlowej

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2d ustawy o Inspekcji Handlowej należy kontrola farb i lakierów przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji (nie będące wyrobami budowlanymi) oraz mieszanin do odnawiania pojazdów oferowanych przez importerów oraz w sprzedaży hurtowej i detalicznej, w zakresie zawartości lotnych związków organicznych oraz informacji zamieszczanych na etykietach powyższych produktów.

Zgodnie z Planem Kontroli Inspekcji Handlowej na rok 2019, Inspekcja Handlowa przeprowadziła w trzecim kwartale 2019 r. kontrolę w zakresie informacji zamieszczanych na etykietach niektórych farb i lakierów, jak również przeprowadzono badania laboratoryjne, w celu sprawdzenia rzeczywistej zawartości LZO w produkcie i jej zgodność z deklaracją na opakowaniu.

Z uwagi na kompetencje Inspekcji Handlowej ograniczające się do wyrobów przeznaczonych dla konsumentów, kontrole zostały przeprowadzone w hurtowniach i sklepach detalicznych.

Do kontroli typowano placówki poprzez dobór przypadkowy spośród będących w posiadaniu wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej danych o przedsiębiorcach, a także mając na uwadze placówki, w których ujawniono w toku poprzednich kontroli nieprawidłowości oraz na działanie, których wpłynęły do WIIH skargi konsumentów.

1) Oznakowanie opakowań jednostkowych wyrobów

Inspekcja Handlowa sprawdzała dwa rodzaje wyrobów określonych stosownymi przepisami :

- różnego rodzaju farby i lakiery, przeznaczone do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji, stosowanych do celów dekoracyjnych, funkcjonalnych i ochronnych, z wyłączeniem farb i lakierów w aerozolu) (zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia LZO) – w tym zakresie zbadano 208 wyrobów.

- mieszaniny do odnawiania pojazdów, przeznaczone do malowania pojazdów lub ich elementów, mieszaniny stosowane do częściowych napraw, konserwacji i dekoracji pojazdów poza instalacjami produkcyjnymi (zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia LZO) – w tym zakresie zbadano 3 wyroby.

Inspektorzy ocenili oznakowanie 211 partii wyrobów, kwestionując oznakowanie 16 partii, w tym:

- 5 partii farb matowych na wewnętrzne ściany i sufity z połyskiem mniejszym lub równym 25 jednostkom przy kącie $I = 60^\circ$,
- 4 partie farb zewnętrznych na mury, • 2 partie farb kryjących do malowania wewnętrznych lub zewnętrznych elementów wykończeniowych i okładzin z drewna, metalu lub tworzyw sztucznych,
- 2 partie farb jednoskładnikowych wysokojakościowych,
- 1 partię lakieru do malowania wewnętrznych lub zewnętrznych elementów wykończeniowych oraz bejce, włącznie z nieprzezroczystymi,
- 1 partię bejcy cienkopowłokowej do wnętrza i na zewnątrz,
- 1 partię farby do gruntowania

Oceniając powyższe wyroby pod kątem oznakowania, stwierdzono takie nieprawidłowości, jak:

- oznaczanie wyrobu niewłaściwą podkategorią produktu, zastosowanie skrótu w języku angielskim VOC, podczas gdy zgodnie z § 5 rozporządzenia LZO na etykietach produktów umieszcza się skrót w języku polskim, tj. LZO,
- wskazanie nieprawidłowej jednostki w określeniu zawartości LZO np. w g/dm³,
- niewidocznienie informacji o produkcie i dopuszczalnej wartości maksymalnej zawartości LZO, w g/l, określonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia w sprawie LZO czy maksymalnej zawartości LZO, w g/l, w produkcie gotowym do użytku.

Do producentów zakwestionowanych produktów skierowano wystąpienia pokontrolne.

Kontrola oznakowania polegała także na weryfikacji oznaczeń uwidocznionych na etykietach z dokumentacją przedłożoną w toku kontroli, co nie budziło wątpliwości, ponieważ zdecydowana większość ocenianych partii spełniała wymogi rozporządzenia LZO, a informacje uwidaczniane na etykietach były spójne z zawartymi w przedstawionej dokumentacji.

2) Badania laboratoryjne

W toku przeprowadzonych kontroli wojewódzkie inspektoraty Inspekcji Handlowej pobrały do badań laboratoryjnych 25 partii różnego rodzaju farb i lakierów przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami

konstrukcji, stosowanych do celów dekoracyjnych, funkcjonalnych i ochronnych, z wyłączeniem farb i lakierów w aerozolu (tj. produktów jednoskładnikowych ujętych w załączniku 1, tabeli 1, Kategorii A rozporządzenia w sprawie LZO). Do badań laboratoryjnych pobrano próbki 25 produktów, z których 3 zakwestionowano:

- grunt wodny niekapiący – z uwagi na przekroczenie zawartości LZO w produkcie gotowym do użytku, w wyniku badań stwierdzono zawartość LZO na poziomie 3,7 g/l, natomiast z deklaracji umieszczonej w oznakowaniu produktu wynikało, że zawiera on max 1 g/l; kontrolowany po otrzymaniu wyników badań podjął decyzję o zwrocie wyrobu do producenta;
- farba silikonowa termoodporna – z uwagi na przekroczenie zawartości LZO w produkcie gotowym do użytku, w wyniku badań stwierdzono zawartość LZO na poziomie 512,5 g/l, przy niepewności rozszerzonej wyniku 7,6 g/l, natomiast z deklaracji umieszczonej w oznakowaniu produktu wynikało, że zawiera on 499 g/l; kontrolowany po otrzymaniu wyników badań podjął decyzję o przebadaniu próbki kontrolnej; przeprowadzone badanie próbki kontrolnej potwierdziło przekroczenie zawartości LZO w produkcie gotowym do użytku,
- farba lateksowa do farb i sufitów mat - z uwagi na przekroczenie zawartości LZO w produkcie gotowym do użytku, w wyniku badań stwierdzono zawartość LZO na poziomie 4,6 g/l, natomiast z deklaracji umieszczonej w oznakowaniu produktu wynikało, że zawiera on poniżej 1,5 g/l; przedsiębiorca podjął dobrowolne działania oznaczając uzyskaną w wyniku badań laboratoryjnych informacją o zawartości LZO.

W wyniku oceny prawidłowości oznakowania zakwestionowano ok. 7 proc. zbadanych produktów natomiast w wyniku badań laboratoryjnych - 12 proc. produktów objętych badaniem.

Przeprowadzone kontrole stały się podstawą:

- wystosowania 8 wystąpień pokontrolnych do dostawców (producentów),
- wydania pouczenia na podstawie art. 41 KW w związku z oferowaniem do sprzedaży farb akrylowych bez wymaganych oznaczeń,
- skierowania wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego za popełnienie wykroczenia z art. 348 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1396).

Źródło: www.uokik.pl

1. Wymiana informacji pomiędzy dostawcami usługi dostępu do internetu.

Trwają prace zmierzające do wypracowania modelu wymiany komunikatów pomiędzy operatorami lub dostawcami usług na potrzeby realizacji uprawnienia abonenta do zachowania ciągłości usługi dostępu do internetu, w przypadku zmiany dostawy usługi.

Zgodnie z zapisami art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2 Prezes UKE zobowiązany został do określenia sposobu i trybu wymiany komunikatów pomiędzy operatorami lub dostawcami usług na potrzeby realizacji uprawnienia abonenta do zachowania ciągłości usługi dostępu do internetu, w przypadku zmiany dostawy usługi.

UKE informuje, że obecnie trwają w prace zmierzające do wypracowania modelu wymiany komunikatów obowiązującego do czasu wybudowania docelowego rozwiązania, czyli systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 78a ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. Dokument zostanie przedstawiony do konsultacji.

2. Konsultacje KE dotyczące usług transgranicznego doręczania paczek

Komisja Europejska rozpoczęła konsultacje dotyczące usług transgranicznego doręczania paczek, które potrwać do dnia 30 września 2020 r.

Celem konsultacji jest zebranie opinii respondentów na temat stosowania Rozporządzenia (UE) 2018/644 w sprawie transgranicznych usług doręczania paczek. Rozporządzenie ma na celu poprawę nadzoru regulacyjnego i przejrzystości w sektorze doręczania paczek, w szczególności poprzez zwiększenie przejrzystości taryf wybranych usług doręczania paczek.

Informacje otrzymane w trakcie konsultacji zostaną wykorzystane w raporcie z wdrożenia Rozporządzenia, który zostanie opublikowany przez Komisję Europejską. Raport oceni również, między innymi, wpływ Rozporządzenia na poprawę transgranicznych usług doręczania paczek oraz na handel elektroniczny.

Konsultacje są skierowane do operatorów usług doręczania paczek, konsumentów i e-sprzedawców, a także ich stowarzyszeń i związków.

3. Zezwolenia dla kin samochodowych w czasie zagrożenia epidemicznego

W związku z epidemią COVID-19 otrzymujemy wiele pytań dotyczących uzyskania zezwoleń na wykorzystywanie częstotliwości radiowych dla tzw. kin samochodowych, w których dźwięk wyświetlanego filmu jest dostępny w odbiornikach radiowych samochodów, a jego transmisja odbywa się z wykorzystaniem częstotliwości z pasma UKF.

UKE informuje, że w celu korzystania z zasobów widma radiowego na potrzeby takich wydarzeń kulturalnych konieczne jest uzyskanie decyzji Prezesa UKE dopuszczającej czasowe używanie urządzenia radiowego w celu zapewnienia okazjonalnego przekazu informacji na okres nieprzekraczający 30 dni (zgodnie z art. 144a Pt*).

4. Sieć 5G jest bezpieczna dla ludzi

Sieć 5G generuje mniejsze poziomy narażenia na pola elektromagnetyczne niż istniejące sieci 4G, nie ma też nic wspólnego z pandemią koronawirusa.

Każda nowa technologia oceniana jest ze względu na wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo obywateli. Znajduje to także odzwierciedlenie w inicjatywie bezpiecznego dostarczania sieci 5G w Polsce.

W szczególności, zgodnie z zaleceniem Rady nr 1999/519/EC narażenie ludzi na pola elektromagnetyczne w Unii Europejskiej powinno być zawsze co najmniej 50 razy mniejsze niż poziomy wskazane w wytycznych Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony przed Promieniowaniem Niejonizującym (ICNIRP) jako mające wpływ na zdrowie. Sieć 5G generuje mniejsze poziomy narażenia niż istniejące sieci 4G i pozostają one znacznie poniżej zalecanych na świecie ograniczeń.

W marcu 2020 r. ICNIRP opublikowała zaktualizowane wytyczne, które potwierdzają bezpieczny poziom narażenia na pola elektromagnetyczne.

Komisja Europejska dokonuje obecnie przeglądu tych wytycznych i ponownej oceny sytuacji bazując na pracach swoich komitetów naukowych. Ponadto, Komisja pracuje nad rozporządzeniem wykonawczym zgodnie z art. 57 Europejskiego Kodeksu Łączności Elektronicznej, które będzie definiować właściwości bezprzewodowych punktów dostępowych w celu zapewnienia m.in. wysokiej ochrony przed wpływem pola elektromagnetycznego.

Zgodnie z zaleceniami Międzynarodowej Agencji Badań nad Rakiem Światowej Organizacji Zdrowia ryzyko wystąpienia rakotwórczych skutków zalecanego poziomu pola elektromagnetycznego nie jest większe, niż podczas jedzenia marynowanych warzyw, a jest mniejsze niż w przypadku np. spożywania czerwonego mięsa, pracy na nocną zmianę lub picia gorącej kawy (zobacz raport z 2011 r.).

Nieprawdziwe są informacje, które w jakikolwiek sposób łączą budowę sieci 5G z wystąpieniem aktualnej pandemii koronawirusa. Zgodnie z oświadczeniem WHO wirusy nie mogą przenosić się drogą fal radiowych. Co więcej, wirus rozprzestrzenia się także w krajach, które nie posiadają działających sieci 5G.

Drogą przenoszenia się jest drogą kropelkową, gdy zainfekowana osoba mówi, kaszle lub kicha. Można się także zarazić przez dotknięcie zakażonej powierzchni i następnie dotknięcie okolic twarzy. Niemożliwe jest, by sieci komórkowe, w tym 5G, miały jakkolwiek wpływ na rozprzestrzenianie się wirusa.

Źródło: www.uke.gov.pl

Z działalności Rady Reklamy

1. Uchwała Nr ZO/035/20/o w sprawie Stowarzyszenie Kin Studyjnych z dnia 9 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/088/20

Uchwała Nr ZO/035/20/o z dnia 9 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/088/20

Ocena KER – w sprawie skargi na przekaz reklamowy firmy nie będącej członkiem

Związek Stowarzyszeń Rada Reklamy Grottgera 9/3 00-785 Warszawa

Komisja Etyki Reklamy, Zespół Orzekający w składzie:

- Elżbieta Kondziola – przewodnicząca,
- Marta Macke – członek,
- Beata Ptaszyńska-Jedynak – członek,

DO:

Konsument (bliższe dane w aktach sprawy), zwany dalej „Wnioskodawcą”

Stowarzyszenie Kin Studyjnych z siedzibą w Zielonej Górze, zwane dalej „Reklamodawcą”

OCENA PRZEKAZU REKLAMOWEGO

Działając w interesie publicznym i w zakresie doświadczeń wyniesionych ze współpracy z organizacjami konsumentkimi, Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a także organizacjami promującymi standardy rynku reklamy w innych krajach, jak i na poziomie międzynarodowym (w tym The European Advertising Standards Alliance EASA) oraz mając na celu ochronę interesów konsumentów Komisja

Etyki Reklamy dokonała analizy przekazu reklamowego pod kątem zgodności z powszechnie przyjętymi zasadami etyki oraz dobrymi praktykami rynkowymi.

Wnioskodawca podniósł:

„Miejsce reklamy: <https://stowarzyszeniekin.pl/rusza-mojeekino-pl/>

Reklamowany produkt: MOJEeKINO.PL

Treść reklamy: Już dziś, w czwartek 21 maja, o godz. 16:00 rusza największe wirtualne kino studyjne na świecie stworzone dla kilkudziesięciu kin przez Stowarzyszenie Kin Studyjnych!

Skarga: Stowarzyszenie Kin Studyjnych (SKS) na swojej stronie internetowej zająwiło uruchomienie kina wirtualnego, którego jest operatorem [reklama]. W reklamie nie posłużono się tzw. chwytem Carlsberga (“prawdopodobnie najlepsze”), lecz oświadczone, że MOJEeKINO jest największym na świecie wirtualnym kinem. Nie wiadomo jednak, na czym polega ta NAJWIĘKSZOŚĆ. Wątpliwe jest, aby SKS ustaliło wszystkie wirtualne kina na świecie, a następnie porównało je (notabene wg jakiegoś nieznanego kryterium). W tej chwili w MOJEeKINO udział bierze 39 kin z Polski. Istnieje obawa, że źródłem danych jest tzw. Instytut Badań Z (...)”- pisownia oryginalna

We Wniosku dotyczącym reklamy internetowej, podniesiono naruszenie przez reklamę powszechnie przyjętych zasad etyki będących podstawą akceptacji treści reklamowych przez środowisko reklamodawców oraz konsumentów poprzez ewentualność potencjalnego naruszenia dyspozycji poniższych norm Kodeksu brzmiących, jak następuje:

- Działania objęte postanowieniami Kodeksu będą wykonywane z należyłą starannością, zgodnie z dobrymi obyczajami, prowadzone w poczuciu odpowiedzialności społecznej oraz zgodnie z zasadami uczciwej konkurencji.
- Reklama nie może nadużywać zaufania odbiorcy, ani też wykorzystywać jego braku doświadczenia lub wiedzy.
- Ponadto reklamy nie mogą wprowadzać w błąd jej odbiorców, w szczególności w odniesieniu do:a) istotnych cech, w tym właściwości, składu, metody, daty produkcji, przydatności, ilości, pochodzenia (w tym geograficznego) reklamowanego produktu;
- Użyte w reklamie dane oraz nieobjęte tym pojęciem w rozumieniu Kodeksu terminy naukowe, cytaty z publikacji technicznych lub naukowych muszą wskazywać źródło oraz nie mogą być używane w sposób wprowadzający w błąd. Dane muszą być prezentowane w sposób poprawny metodologicznie. Prezentacja danych statystycznych musi w szczególności uwzględniać reguły wnioskowania statystycznego, w tym zjawiska błędu statystycznego.

Reklamodawca nie wyraził zgody na uczestnictwo w postępowaniu przed Komisją Etyki Reklamy i nie udzielił odpowiedzi na Wniosek konsumenta.

Zespół uznał, iż reklama zawierająca określenie superlatywne “największe wirtualnej kino” bez poparcia dowodami lub badaniami, nie była prowadzona w poczuciu odpowiedzialności społecznej, ani zgodnie z dobrymi obyczajami, może nadużywać zaufania odbiorców i wykorzystywać ich brak doświadczenia lub wiedzy oraz wprowadzać odbiorców w błąd co do właściwości reklamowanego produktu. Zespół podkreślił, że przedstawione w reklamie dane nie mogą być używane w sposób wprowadzający w błąd. W opinii Zespołu przedmiotowa reklama wprowadza odbiorców w błąd w odniesieniu do istotnych cech, w tym właściwości reklamowanego produktu a także nie wskazano w niej źródła danych na potwierdzenie, iż jest to “największe wirtualnej kino”.

Zespół zalecił szczególną ostrożność w stosowaniu w reklamach określeń superlatywnych.

2. Uchwała Nr ZO/061/20/u w sprawie Haribo Sp. z o.o. z dnia 9 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/080/20

Uchwała Nr ZO/061/20/u z dnia 9 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/080/20

1. Zespół Orzekający Komisji Etyki Reklamy, działającej przy Związku Stowarzyszeń Rada Reklamy, w składzie:

- Elżbieta Kondziola – przewodnicząca,
- Marta Macke – członek,
- Beata Ptaszyńska-Jedynak – członek,

na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2020 r., po rozpatrzeniu skargi o sygnaturze akt KER/080/20 złożonej, na podstawie pkt. 11 Regulaminu Rozpatrywania Skarg, przez konsumenta (bliższe dane w aktach sprawy), (dalej: Skarżący), przeciwko reklamie telewizyjnej Haribo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej: Skarżony)

postanawia

– skargę oddalić.

2. Zespół Orzekający ustalił, co następuje:

Do Komisji Etyki Reklamy wpłynęła skarga o sygnaturze akt KER/080/20.

Przedmiotem skargi była reklama telewizyjna produktów marki Haribo.

Skarżący w prawidłowo złożonej skardze poinformował:

„Skarga: Reklama przedstawia pracowników biurowych w sposób niedorzeczny, pokazuje jedzenie przez nich żelków podczas pracy oraz wygłupianie się z nimi. Do nich są podłożone dziecięce głosy, które tym

bardziej wyśmiewają tych pracowników. Pracownicy robią głupie miny. Ściskają żelki “ja sobie wzięłem jednego do ściskania” co jest przedstawieniem seksualizmu. Końcówka reklamy, mówi że żelki te, są smakiem radości, ale tylko dla dzieci i dorosłych, co oznacza że reklama dyskryminuje osoby starsze w ten sposób, że smak radości nie jest dla nich.”- pisownia oryginalna

W toku posiedzenia skargę przedstawiał i popierał arbiter – referent.

Arbiter-referent wniósł o uznanie reklamy za sprzeczną z art. 2 ust. 1, art. 4 Kodeksu Etyki Reklamy:

Art. 2 ust. 1.

Działania objęte postanowieniami Kodeksu będą wykonywane z należytą starannością, zgodnie z dobrymi obyczajami, prowadzone w poczuciu odpowiedzialności społecznej oraz zgodnie z zasadami uczciwej konkurencji.

Art. 4

Reklamy nie mogą zawierać treści dyskryminujących, w szczególności ze względu na rasę, przekonania religijne, płeć lub narodowość.

Skarżony nie uczestniczył w posiedzeniu; Skarżony złożył pisemną odpowiedź na skargę o następującej treści: „Szanowni Państwo, Działając w imieniu Haribo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (Skarżony), w odpowiedzi na zawiadomienie z dnia 19 czerwca 2020 r. (dostarczone 21.06.2020) w sprawie skargi konsumenckiej o sygnaturze KER/080/20 (Skarga):

1. a) informujemy, że wyrażamy zgodę na uczestnictwo w postępowaniu przed Komisją Etyki Reklamy oraz
2. b) pragniemy zająć następujące stanowisko w sprawie:

zdaniem Skarżonego Skarga jest bezzasadna.

Na wstępie Skarżony podkreśla, że telewizyjny spot reklamowy będący przedmiotem Skargi został pozytywnie zweryfikowany przez biura reklamy stacji telewizyjnych, co samo w sobie stanowi potwierdzenie legalności zawartych w nim treści.

Jeżeli chodzi o zarzuty podniesione w Skardze, to można je usystematyzować w sposób następujący:

1. Zarzut naruszenia dobrych obyczajów mający polegać na przedstawieniu pracowników biurowych w sposób niedorzeczny, polegający na wygłupianiu się z wykorzystaniem żelków (trudno bowiem jakkolwiek inny zarzut przypisać okoliczności jedzenia żelków przez osoby dorosłe);
2. Zarzut naruszenia dobrych obyczajów mający polegać przedstawieniu seksualizmu, czego przejawem ma być ściskanie żelka;
3. Zarzut dyskryminacji osób starszych poprzez użycie sloganu „Haribo smak radości, dla dzieci i dorosłych”.

Odnosnie do zarzutu pierwszego: w pierwszej kolejności Skarżony podnosi, że udział aktorów w filmie reklamowym następuje za ich zgodą – wyrażając zgodę na udział w filmie reklamowym aktorzy są świadomi w jakiej konwencji film ten będzie utrzymany.

Następnie należy podnieść, że skarżony film utrzymany jest w konwencji żartobliwej oraz zawiera elementy humorystyczne, co jest częstym zabiegiem stosowanym w materiałach reklamowych. Gra aktorska i prezentowane gesty są o wymowie radosnej i pozytywnej, a kolejne sceny w całości tworzy atmosferę przyjemnej zabawy. Ponadto dotychczasowe orzeczenia Komisji Etyki Reklamy wskazują na to, że reklamy prowadzone w konwencji żartu nie naruszają postanowień Kodeksu Etyki Reklamy. Tytułem przykładu należy tu wymienić następujące orzeczenia:

1. a) Uchwała Nr ZO/043/20u z dnia 27 maja 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/031/20;
2. b) Uchwała Nr ZO/019/20u z dnia 1 kwietnia 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/285/19;
3. c) Uchwała Nr ZO 149/12 z dnia 11 grudnia 2012 roku Zespołu Orzekającego w sprawie sygn. Akt: K/124/12;
4. d) Uchwała Nr ZO 79/19/48u z dnia 31 lipca 2019 roku Zespołu Orzekającego w sprawie sygn. akt: KER/138/19, KER/139/19 i KER/140/19.

Ponadto, zdaniem Skarżonego, w filmie nie sposób dopatrzeć się treści wyśmiewających kogokolwiek a zwłaszcza pracowników biurowych. Doświadczenie życiowe uczy, że sytuacje wygłupiania się w miejscu pracy mają miejsce i nie spotykają się z negatywnym odbiorem społecznym (o ile oczywiście nie przekraczają rozsądnej miary).

Odnosnie do zarzutu drugiego: ściskania żelka nie sposób uznać za jakikolwiek przejaw seksualizacji. Zarzut ten wydaje się być tak dalece nieuzasadniony, że trudno z nim dyskutować.

Skarżony pragnie jednak podnieść, że w sprawie będącej przedmiotem orzekania Zespołu Orzekającego w sprawie sygn. akt: K/120/14/01-25 (kampania LPP, House, Every Sound Makes Music) nie dopatrzonego się naruszenia norm Kodeksu Etyki Reklamy.

Również w sprawie będącej przedmiotem orzekania Zespołu Orzekającego w sprawie sygn. akt: K/62/14 (kampania Karlovarske mineralni vody a.s., Magnesia) nie dopatrzonego się naruszenia norm Kodeksu Etyki Reklamy.

Co więcej stwierdzono, że kampanie te nie naruszały dobrych obyczajów i były prowadzone w poczuciu odpowiedzialności społecznej.

Porównując powyższe ze sceną ściskania żelka oraz postawionym tej scenie zarzutem seksualizacji należy go (i to tym bardziej) uznać za całkowicie nieuzasadniony.

Odnosnie do zarzutu trzeciego: zarzut dyskryminacji osób starszych jest całkowicie nieuzasadniony. W pierwszej kolejności wynika to z faktu, że sam Skarżący interpretuje slogan reklamowy „Haribo smak radości, dla dzieci i dorosłych” w taki sposób, że dodaje do jego treści słowo „tylko”, które w tym sloganie nie występuje. Faktem niezaprzeczalnym jest to, że osoby starsze zaliczają się do grupy osób dorosłych, które są jej integralną częścią i w tym świetle stawianie zarzutu dyskryminacji osób starszych jest nieuzasadnione.

W świetle powyższego skarga powinna zostać oddalona.” – pisownia oryginalna.

3. Zespół Orzekający zważył co następuje:

Zespół Orzekający nie dopatrzył się w przedmiotowej reklamie naruszenia norm art. 2 ust. 1 i art. 4 Kodeksu Etyki Reklamy. Zespół Orzekający uznał, że reklama była prowadzona w poczuciu odpowiedzialności społecznej i nie narusza dobrych obyczajów. Zdaniem Zespołu Orzekającego przedmiotowa reklama nie zawiera treści dyskryminujących ze względu na płeć. *W związku z powyższym, na podstawie pkt. 43 ust. 1) lit b) Regulaminu rozpatrywania skarg Zespół Orzekający orzekł jak w pkt. 1 uchwały. Zgodnie z pkt. 51. Regulaminu Rozpatrywania Skarg, Strony mogą odwoływać się od uchwały Zespołu Orzekającego w terminie dziesięciu dni od doręczenia uchwały. Podstawę odwołania mogą stanowić wyłącznie nowe fakty i dowody, nieznanne zainteresowanej stronie w dacie podjęcia przez Zespół Orzekający uchwały, o której mowa w pkt. 43.*

3. Uchwała Nr ZO/058/20/u w sprawie Jeronimo Martins Polska S.A. z dnia 9 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/104/20

Uchwała Nr ZO/058/20/u z dnia 9 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/104/20

1. Zespół Orzekający Komisji Etyki Reklamy, działającej przy Związku Stowarzyszeń Rada Reklamy, w składzie:

- Elżbieta Kondziola – przewodnicząca,
- Marta Macke – członek,
- Beata Ptaszyńska-Jedynak – członek,

na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2020 r., po rozpatrzeniu skargi o sygnaturze akt KER/104/20 złożonej, na podstawie pkt. 11 Regulaminu Rozpatrywania Skarg, przez konsumenta (bliższe dane w aktach sprawy), (dalej: Skarżący), przeciwko reklamie telewizyjnej Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Warszawie (dalej: Skarżony)

postanawia

– skargę oddalić.

2. Zespół Orzekający ustalił, co następuje:

Do Komisji Etyki Reklamy wpłynęła skarga o sygnaturze akt KER/104/20.

Przedmiotem skargi była reklama telewizyjna produktów dostępnych w sieci sprzedaży Biedronka.

Skarżący w prawidłowo złożonej skardze poinformował:

„Reklamowany produkt: Produkty związane z grillowaniem Treść reklamy: W reklamie przedstawiono rozpalony grill na balkonie w bloku, oraz różne produkty mięsne.

Skarga: W reklamie przedstawiony jest rozpalony grill na balkonie w mieszkaniu w bloku. Na samym dole reklamy bardzo drobnym druczkiem napisano upomnienie o zapoznanie się z zasadami wspólnot mieszkaniowych i spółdzielni, oraz korzystanie grilli elektrycznych lub bezdymnych, które rzekomo nie naruszają przepisów pożarowych. Jest to ewidentnie zła interpretacja Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów.

W świetle tych przepisów grille bezdymne jak i elektryczne są postrzegane jednakowo z grillami węglowymi, ponieważ rozgrzewają się do wysokich temperatur i są jednoznacznie postrzegane jako bezpośrednie źródła inicjacji zapłonu innych materiałów.

Ponadto w rozporządzeniu tym zawarta jest informacja o zakazie przechowywania materiałów niebezpiecznych pożarowo na balkonach, a jak wiadomo w grillach bezdymnych wykorzystywany jest węgiel drzewny lub brykiet, a sam balkon jest miejscem gdzie często trzymane są rozwieszane ubrania lub drobne meble wykonane najczęściej z łatwopalnych tworzyw sztucznych lub drewna lub jak to przedstawiono w reklamie – wiklinowy kosz. Tym samym reklama wprowadza obiorcę w błąd w kwestii przepisów przeciwpożarowych oraz może być odbierana przez konsumenta jako zachęta do korzystania z grilli na balkonach co oprócz ryzyka pożaru wiąże się również z unoszącymi się zapachami, które mogą być nieprzyjemne dla innych mieszkańców spółdzielni.”- pisownia oryginalna

W toku posiedzenia skargę przedstawiał i popierał arbiter – referent.

Arbiter-referent wniósł o uznanie reklamy za sprzeczną z art. 2 ust. 1, art. 8 Kodeksu Etyki Reklamy:

Art. 2 ust. 1.

Działania objęte postanowieniami Kodeksu będą wykonywane z należytą starannością, zgodnie z dobrymi obyczajami, prowadzone w poczuciu odpowiedzialności społecznej oraz zgodnie z zasadami uczciwej konkurencji.

Art. 8

Reklama nie może nadużywać zaufania odbiorcy, ani też wykorzystywać jego braku doświadczenia lub wiedzy.

Skarżony uczestniczył w posiedzeniu; Skarżony złożył pisemną odpowiedź na skargę o następującej treści: „Działając w imieniu Skarżonej Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie (dalej „JMP” lub „Skarżona”) w odpowiedzi na Państwa pismo z dnia 17 czerwca 2020 roku w przedmiocie ustosunkowania się do skargi konsumenckiej dotyczącej reklamy telewizyjnej „Grill” w formie spotu video, która to skarga zarzuca ww. reklamie m.in. wprowadzanie odbiorcy w błąd w kwestii przepisów przeciwpożarowych, niniejszym na podstawie art. 31 Regulaminu Rozpatrywania Skarg z dnia 23 czerwca 2020 roku wnoszę o oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej z uwagi na brak naruszenia przez Skarżoną norm zawartych w art. 2 ust. 1 oraz art. 8 Kodeksu Etyki Reklamy.

Uzasadnienie

W dniu 17 czerwca 2020 r. do Skarżonej wpłynęło drogą elektroniczną pismo od Związku Stowarzyszeń Rada Reklamy w przedmiocie ustosunkowania się do skargi konsumenckiej dotyczącej reklamy telewizyjnej „Grill” w formie spotu video. W treści skargi KER/104/20 składający wskazał, iż w jego opinii przedmiotowa reklama „wprowadza odbiorcę w błąd w kwestii przepisów przeciwpożarowych oraz może być odbierana przez konsumenta jako zachęta do korzystania z grilli na balkonach” (pisownia oryginalna). W niniejszym piśmie poinformowano JMP o przekazaniu skargi do rozpatrzenia przez Zespół Orzekający Komisji Etyki Reklamy, formułując zarzuty naruszenia przez JMP art. 2 ust. 1 oraz art. 8 Kodeksu Etyki Reklamy. Termin na odpowiedź JMP na skargę został przedłużony do 3 lipca 2020 roku w efekcie kontaktu mailowego z Radą Reklamy w dniu 17.06.2020 r. (odpowiedź Rady Reklamy w dniu 19.06.2020 r.).

Na wstępie poczynionych rozważań JMP wskazuje, iż zarzuty formułowane w piśmie na podstawie przedmiotowej skargi konsumenckiej ograniczają się jedynie do przytoczenia konkretnych artykułów Kodeksu Etyki Reklamy, nie wskazując w jaki sposób konkretnie działania Skarżonej miałyby naruszać przywołane przepisy Kodeksu Etyki Reklamy. Z powyższych względów ustosunkowanie się do zarzutów skargi przez Skarżoną pozostaje w istocie nader utrudnione. Skarżona pragnie podkreślić, iż w przedstawionym stanie faktycznym wyrażenie opinii co do stwierdzeń generalnych podniesionych w piśmie bez precyzyjnego odniesienia do treści skarżonej reklamy uniemożliwia skarżonej podjęcie skutecznej i merytorycznej obrony. Niemniej jednak, w celu ochrony swoich interesów Skarżona w niniejszym piśmie odniesie się do zarzutów sformułowanych w skargach konsumenta, wykazując iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy są one bezzasadne i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Reklama (spot video) będąca przedmiotem skargi konsumenta stanowi element promocji sieci Sklepów Biedronka. W przedmiotowej reklamie, główni bohaterowie przygotowują na balkonie potrawy z grilla przy pomocy atestowanych urządzeń elektrycznych lub bezdymnych.

Odnosząc się do potencjalnych naruszeń norm zawartych w Kodeksie Etyki Reklamy, Skarżona w pierwszej kolejności odniesie się do zarzutu najdalej idącego, tj. naruszenia art. 2 ust. 1 ww. Kodeksu, który wskazuje iż działania objęte postanowieniami Kodeksu powinny być wykonywane z należytą starannością, zgodnie z dobrymi obyczajami, prowadzone w poczuciu odpowiedzialności społecznej oraz zgodnie z zasadami uczciwej konkurencji. Skarżona niniejszym wskazuje, iż nie naruszyła norm przewidzianych w przytoczonym artykule. Działania Skarżonej zgodne są z przyjętymi w stosunkach gospodarczych dobrymi obyczajami czyli powszechnie przyjętym, etycznym i moralnym sposobem postępowania w danych okolicznościach. Odnosząc się do zarzutu wprowadzania odbiorcy w błąd w kwestiach przeciwpożarowych, Skarżona wskazuje, że w przedstawionej reklamie nie wprowadziła odbiorców w błąd. JMP wskazuje, że wbrew twierdzeniom Skarżącego co do złej interpretacji przez JMP przepisów przeciwpożarowych, należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej (stanowisko zawarte na stronie internetowej KGPSP pod adresem: www.straz.gov.pl/panstwowa_straz_pożarna/faq/) dozwolone jest użytkowanie grilli elektrycznych na balkonach i tarasach, pod warunkiem zapewnienia wymaganych odległości tych urządzeń od materiałów palnych, a także wystroju i wyposażenia wnętrza wykonanych z materiałów palnych oraz niedopuszczenia do powstania płomienia, umożliwiającego zapalenie się tych materiałów jak również lokali (balkonów) sąsiednich. Skarżona wskazuje, że na przedmiotowym spotcie zostały zachowane wszystkie wskazane wyżej środki bezpieczeństwa m.in. poprzez przygotowanie potraw na urządzeniach elektrycznych lub bezdymnych – nie powodujących powstania płomienia oraz poprzez używanie urządzeń w odpowiednim odstępnie od materiałów palnych.

W związku z przytoczonymi argumentami brak jest przesłanek do uznania zarzucanego naruszenia artykułu 2 ust. 1 Kodeksu Etyki Reklamy.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 8 Kodeksu Etyki Reklamy wskazującego, że reklamy nie mogą nadużywać zaufania odbiorcy, ani także wykorzystywać jego braku doświadczenia lub wiedzy, Skarżona niniejszym wskazuje, iż nie naruszyła ona norm przewidzianych w przytoczonym artykule. Odpowiadając na treść skargi, JMP wskazuje, że w przedmiotowej reklamie zaufanie odbiorcy nie zostało nadużyte a także nie został wykorzystany jego brak doświadczenia czy wiedzy. Podczas całego spotu video, w dolnej jego części widnieje dobrze widoczna informacja ostrzegająca odbiorcę, o konieczności korzystania przy grillowaniu z urządzeń elektrycznych lub bezdymnych – niestanowiących zagrożenia pożarowego. W informacji znajduje się również komunikat o konieczności grillowania z poszanowaniem zasad wspólnot mieszkaniowych i spółdzielni. Tak przygotowana informacja uświadamia odbiorcę, że przygotowywanie grilla na balkonie, może odbywać się jedynie z poszanowaniem szczególnych środków bezpieczeństwa.

Skarżona odpowiadając na zarzuty, pragnie również wskazać edukacyjne walory skarżonego spotu, w którym to rodzice zachęcają swoje dzieci do stosowania zdrowej i obfitej w warzywa diety, a także wskazują prawidłową praktykę żywieniową jaką jest spożywanie wody mineralnej, zamiast wysoko słodzonych napojów gazowanych. Dodatkowo, reklama zachęca odbiorców do tworzenia silnych więzi z członkami rodziny poprzez spożywanie wspólnych posiłków a także do utrzymywania przyjaznych relacji z sąsiadami i innymi mieszkańcami bloku.

Ponadto, Skarżona wskazuje, że jako podmiot o ukształtowanym i uregulowanym podejściu do etycznego i zgodnego z najlepszymi standardami prowadzenia biznesu, mając na względzie dobro konsumentów, prowadzi swoją działalność reklamową i promocyjną w sposób zgodny z obowiązującym prawem oraz dobrymi obyczajami.

Podsumowując, brak jest w powyższej sprawie podstaw do uwzględnienia sformułowanych przez arbitra referenta zarzutów naruszenia przez przedmiotową reklamę art. 2 ust 1 oraz art. 8, które jak wskazano powyżej nie znajdują uzasadnienia w stanie faktycznym. Z uwagi na powyższe, wnoszę jak na wstępie.” – pisownia oryginalna.

3. Zespół Orzekający zważył co następuje:

Zespół Orzekający biorąc pod uwagę, że reklama była emitowana w czasie pandemii, kiedy możliwości wychodzenia z domów i mieszkań były ograniczone, a także uwzględniając wyjaśnienia reklamodawcy, iż w reklamie promowane były grille elektryczne bezdymne, nie dopatrzył się w przedmiotowej reklamie naruszenia norm art. 2 ust. 1 i art. 8 Kodeksu Etyki Reklamy. Zespół Orzekający uznał, że reklama była prowadzona w poczuciu odpowiedzialności społecznej i nie narusza dobrych obyczajów. Zdaniem Zespołu Orzekającego przedmiotowa reklama nie nadużywa zaufania odbiorców, ani też nie wykorzystuje ich braku doświadczenia lub wiedzy. Jednocześnie, Zespół zwrócił uwagę, iż dozwolone jest użytkowanie grilli elektrycznych bezdymnych na balkonach i tarasach, pod warunkiem zapewnienia wymaganych odległości tych urządzeń od materiałów palnych, a także wystroju i wyposażenia wewnątrz wykonanych z materiałów palnych oraz niedopuszczenia do powstania płomienia oraz o ile przepisy danej wspólnoty mieszkaniowej na to zezwalają. *W związku z powyższym, na podstawie pkt. 43 ust. 1) lit b) Regulaminu rozpatrywania skarg Zespół Orzekający orzekł jak w pkt. 1 uchwały. Zgodnie z pkt. 51. Regulaminu Rozpatrywania Skarg, Strony mogą odwoływać się od uchwały Zespołu Orzekającego w terminie dziesięciu dni od doręczenia uchwały. Podstawę odwołania mogą stanowić wyłącznie nowe fakty i dowody, nieznanne zainteresowanej stronie w dacie podjęcia przez Zespół Orzekający uchwały, o której mowa w pkt. 43.*

4. Uchwała Nr ZO/053/20u w sprawie Żabka Polska Sp. z o.o. z dnia 14 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/100/20

Uchwała Nr ZO/053/20u z dnia 14 lipca 2020 r. Zespołu Orzekającego w sprawie o sygn. akt: KER/100/20

1. Zespół Orzekający Komisji Etyki Reklamy, działającej przy Związku Stowarzyszeń Rada Reklamy, w składzie:

- Maciej Lissowski – przewodniczący,
- Małgorzata Augustyniak – członek,
- Dorota Kotowska – członek,

na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2020 r., po rozpatrzeniu skargi o sygnaturze akt KER/100/20 złożonej, na podstawie pkt. 11 Regulaminu Rozpatrywania Skarg, przez konsumenta (bliższe dane w aktach sprawy), (dalej: Skarżący), przeciwko reklamie internetowej Żabka Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu (dalej: Skarżony)

postanawia

– skargę oddalić.

2. Zespół Orzekający ustalił, co następuje:

Do Komisji Etyki Reklamy wpłynęła skarga o sygnaturze akt KER/100/20.

Przedmiotem skargi była reklama internetowa produktów marki Lays dostępnych w sieci sprzedaży Żabka.

Skarżący w prawidłowo złożonej skardze poinformował:

„Miejsce reklamy: <https://www.facebook.com/zabkapolska/>

Reklamowany produkt: Lays o smaku kraba

Treść reklamy: Na reklamie widnieje paczka Chipsów Lays o smaku KRABA, w celu zareklamowania na zdjęciu dodano tzw. Paluszki krabowe.

Skarga: Reklama może wprowadzać w błąd konsumenta gdyż paluszki krabowe nie są z kraba, a z surimi, mielonego mięsa ryb. W mojej opinii jest to złamanie kodeksu reklamy: III. PODSTAWOWE ZASADY REKLAMY, artykuł 10”- pisownia oryginalna

W toku posiedzenia skargę przedstawiał i popierał arbiter – referent.

Arbiter-referent wniósł o uznanie reklamy za sprzeczną z art. 8, art. 10 ust. 1 a) Kodeksu Etyki Reklamy: Art. 8

Reklama nie może nadużywać zaufania odbiorcy, ani też wykorzystywać jego braku doświadczenia lub wiedzy.

Art. 10

1. Ponadto reklamy nie mogą wprowadzać w błąd jej odbiorców, w szczególności w odniesieniu do:
 - a) istotnych cech, w tym właściwości, składu, metody, daty produkcji, przydatności, ilości, pochodzenia (w tym geograficznego) reklamowanego produktu;

Skarżony uczestniczył w posiedzeniu; Skarżony złożył pisemną odpowiedź na skargę o następującej treści: „Szanowni Państwo, działając w imieniu Żabka Polska sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu (dalej jako „Spółka” lub „Żabka Polska”), w odpowiedzi na Państwa wiadomość mailową z dnia 17 czerwca 2020 r., niniejszym informuję, że Spółka wyraża chęć udziału w wyznaczonym posiedzeniu.

Równocześnie, działając w powołaniu na udzielone mi pełnomocnictwo, przedstawiam poniżej krótkie stanowisko Spółki w zakresie skargi będącej przyczyną niniejszego postępowania, w celu ustosunkowania się do poniesionych w niej zarzutów, jednocześnie wnosząc o jej oddalenie jako bezprzedmiotowej.

Na wstępie wskazuję, że skarżony produkt spełnia wszelkie wymagania prawne w zakresie znakowania produktów spożywczych, w szczególności zawiera wykaz składników, który umożliwia się z zapoznaniem się ze składem, datą minimalnej trwałości oraz innymi wymaganiami w stosunku do pakowanej żywności. Wyżej wymienione dane umożliwiają konsumentom identyfikację i właściwe wykorzystanie danego środka spożywczego oraz dokonywanie wyborów zaspokajających ich indywidualne potrzeby żywieniowe.

Dalej wyjaśniamy, że wprowadzone oznaczenie nie wprowadza w błąd, ponieważ określenie „o smaku” sugeruje, że nazwa produktu pochodzi od zastosowanych aromatów, które wg obowiązującego prawa żywnościowego nie muszą być dookreślane, a nie od użytego składnika spożywczego.

Dla przeciętnego konsumenta zrozumiałe jest, że produkt „o smaku” nie jest tym samym co produkt „o zawartości”. Stosowanie określenia „o smaku” jest standardową procedurą określoną w przepisach prawnych w zakresie znakowania żywności w przypadku, kiedy smak produktu nie pochodzi od użytych składników, a od zastosowanych aromatów bądź w przypadku, gdy ilość składników jest tak mała, że nie one determinują smak a użyty aromat.

Równocześnie paluszki surimi, powszechnie znane jako „paluszki krabowe”, podobnie jak skarżony produkt zawierają aromaty mające na celu imitację smaku kraba. Podkreślamy, że użycie określenia „o smaku” pozwala używać aromatów, które imitują i tworzą (budują) smak zbliżony do smaku kraba, niezależnie od tego czy w składnie występuje ten składnik.

Na marginesie w tym miejscu należy zaznaczyć dodatkowo, że takie elementy jak nazwa pod którą środek spożywczy wprowadzany jest do obrotu czy opracowanie etykiety należą do obowiązków producenta, a nie sprzedawcy (niezależnie czy hurtowego czy detalicznego). Wobec tego nawet jeżeli przyjąć,

że nastąpiło jakiegokolwiek naruszenie zasad etycznej reklamy wówczas stroną postępowania powinien być producent – Frito Lay Poland Sp. z o.o., ul. Zachodnia 1, 05-825 Grodzisk Mazowiecki, Polska, a nie Żabka Polska.

Podsumowując reklama, której dotyczy skarga spełnia wszelkie wymogi reklamy etycznej, zgodnej z normami i dobrymi praktykami rynkowymi i w żadnym wypadku nie zawiera treści dyskryminujących. Wobec powyższego wnoszę o oddalenie skargi z uwagi na brak faktu naruszenia norm Kodeksu, zgodnie z treścią Regulaminu Rozpatrywania Skarg.

Załącznik: „Specyfikacja produktu.” – pisownia oryginalna.

3. Zespół Orzekający zważył co następuje:

Zespół Orzekający biorąc pod uwagę szczegółowe wyjaśnienia Skarżonego nie podzielił zarzutów Skarżącego nie dopatrując się w przedmiotowej reklamie naruszenia norm art. 8 i art. 10 ust. 1 a) Kodeksu Etyki Reklamy. Zdaniem Zespołu Orzekającego przedmiotowa reklama opatrzona zdjęciem produktu z napisem: „o smaku kraba” nie nadużywa zaufania odbiorców, ani też nie wykorzystuje ich braku doświadczenia lub wiedzy. Ponadto zdaniem Zespołu, reklama nie wprowadza w błąd jej odbiorców, w szczególności w odniesieniu do istotnych cech, w tym właściwości reklamowanego produktu. Zespół wziął również pod uwagę, że rozważny, dobrze poinformowany, uważny i ostrożny przeciętny konsument nie będzie podejrzewał, że w paczce chipsów znajdują się paluszki krabowe. *W związku z powyższym, na podstawie pkt. 43 ust. 1) lit b) Regulaminu rozpatrywania skarg Zespół Orzekający orzekł jak w pkt. 1 uchwały. Zgodnie z pkt. 51. Regulaminu Rozpatrywania Skarg, Strony mogą odwoływać się od uchwały Zespołu Orzekającego w terminie dziesięciu dni od doręczenia uchwały. Podstawę odwołania mogą stanowić wyłącznie nowe fakty i dowody, nieznanne zainteresowanej stronie w dacie podjęcia przez Zespół Orzekający uchwały, o której mowa w pkt. 43.*

Źródło: www.radareklamy.pl

Informacje

W dniach 27 i 28 października 2020 r. odbyła się VII Międzynarodowa Konsumentka Konferencja Naukowa pn. „Reklamacje, mediacje i inne postępowania w sprawach konsumenckich” zorganizowana przez Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów oraz Katedrę Prawa Cywilnego,

Gospodarczego i Prywatnego Międzynarodowego Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie w formie online. Patronaty honorowe nad konferencją objęli: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Tomasz Chróstny, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie prof. UEK dr hab. Stanisław Mazur.

Celem konferencji było poruszenie istotnych problemów z zakresu postępowań sądowych i pozasądowych w sprawach konsumenckich, wskazanie teoretycznych i praktycznych rozwiązań, które mogą skutecznie usprawnić obowiązujące procedury, a także wymiana doświadczeń środowisk naukowych, podmiotów działających na rzecz konsumentów oraz przedsiębiorców.

Udział w konferencji zgłosili zagraniczni i polscy naukowcy, przedstawiciele administracji publicznej, w tym miejscy i powiatowi rzecznicy konsumentów oraz przedstawiciele biznesu. W pierwszy dzień zarejestrowano łącznie 275 osób, a w drugi 280 osób.

Konferencja została otwarta przez przedstawicieli Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie prof. dr hab. Bogusławę Gnełę i prof. UEK dr hab. Kingę Michałowską oraz Prezesa Stowarzyszenia Rzeczników Konsumentów Krzysztofa Podgórskiego, który powitał wszystkich uczestników konferencji oraz partnerów, tj: Energa Grupa ORLEN (www.energa.pl); Allegro.pl sp. z o.o.; Fundację Rozwoju Rynku Finansowego; P4 Sp. z o.o.; TeleGO sp. z o.o.; PGE Obrót S.A.; Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Lidl sp. z o.o. sp. k, Orange Polska S.A. oraz Fundację Mercatus et Civis.

Konferencja została przedzielona na odpowiednie części tematyczne z wystąpieniami zagranicznych i polskich naukowców oraz uczestnikami paneli dyskusyjnymi, reprezentującymi stanowiska teorii i praktyki z zakresu szeroko pojętego prawa konsumenckiego. W pierwszym dniu konferencji odbyły się 3 sesje dotyczące postępowań w sprawach konsumenckich w wybranych systemach prawnych oraz 2 panele dyskusyjne na temat postępowań w sprawach dotyczących produktów codziennego użytku oraz postępowań dotyczących rynku turystycznego i finansowego. W drugim dniu konferencji przeprowadzona została sesja dotycząca działań usprawniających reklamacje, mediacje oraz inne postępowania w sprawach konsumenckich oraz 2 panele dyskusyjne na temat postępowań dotyczących rynku energetycznego i telekomunikacyjnego oraz postępowań sądowych i pozasądowych w sprawach konsumenckich.

Podczas konferencji uczestnicy prezentowali poglądy, wyrażali opinie oraz przedstawiali rozwiązania prawne w różnych sektorach gospodarczych, które mogłyby wpłynąć na ochronę konsumentów.

Praktyka życia codziennego wskazuje bowiem na częste spory występujące w relacjach pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem, których źródłem są z reguły wady nabytego produktu lub niewykonana albo niewłaściwie wykonana usługa. Spory te mogą być rozstrzygane w ramach postępowań sądowych lub pozasądowych. Uczestnicy zwracali uwagę na problemy proceduralne oraz kwestie świadomości konsumentów co do wyboru alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów, czy też realizacji nałożonych na przedsiębiorców obowiązków informacyjnych.

Zamykając obrady, organizatorzy podziękowali uczestnikom za udział w konferencji, zwracając uwagę na szczególne zaangażowanie, wsparcie i pomoc partnerów t.j.: Energa Grupa ORLEN (www.energa.pl); Allegro.pl sp. z o.o.; Fundacja Rozwoju Rynku Finansowego; P4 Sp. z o.o.; TeleGO sp. z o.o.; PGE Obrót S.A.; Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Lidl sp. z o.o. sp. k, Orange Polska S.A. oraz Fundacja Mercatus et Civis.

Na tym konwencji zakończono.

